

1

“รู้แน่ใจแล้วเธอว่าจะทำแบบนี้”

ณิชากระซิบถามเพื่อนแฝวเบา เธอยกแก้วแชมเปญขึ้นมาบังเอาไว้ไม่ให้เป็นที่สังเกตของใครๆ เพราะงานนี้มีแต่นักธุรกิจมีชื่อ ไฮโซ ที่มีเงินมาทั้งหมดนั่น ตัวเธอเองก็เช่นกัน

“อืม ถ้าฉันไม่ทำ ซาก็รู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน”

เจ้าของร่างสมส่วนในชุดราตรียาวเข้ารูปสีด้าพยับก้นบอกกับเพื่อนของเธอที่จ้องมองมาอย่างคาดคั้น งานสังคมที่เธอมานี้เป็นงานเปิดตัวธุรกิจใหม่ของบิดาณิชา เป็นตึกสูงระฟ้าใจกลางเมืองที่ราคาต่อยูนิตสูงลิบลิ่ว ยิ่งชั้นสูงก็ยิ่งแพงขึ้นเท่าตัว เธอได้รับเชิญมาเพราะเป็นเพื่อนกับณิชา และบิดาของเธอก็ได้รับเชิญมาเช่นกัน แต่เขามากับมารดาเลี้ยงของเธอ ตอนนี้เธอเห็นว่าบิดาของเธอกำลังคุยอยู่กับนักธุรกิจมีชื่อ หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน ราวกับว่าไม่มีเรื่องเครียดอะไรเลยแม้แต่หน่อย

ไซ้ เธอคือลูกสาวของ กำพล นุภาพไพบูลย์ นักธุรกิจที่กำลังมีปัญหาทางการเงินอย่างหนัก และตอนนี้บิดาของเธอก็ต้องการคนเข้ามาช่วยพยุงกิจการในทุกๆ ทาง เธอรับรู้ปัญหานี้มานานแล้ว เคยเตือนบิดาหลายครั้งแต่ท่านก็ไม่เคยฟัง ท่านคิดว่าท่านสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับธุรกิจของท่านได้ และท่านก็ต้องประสบปัญหาเมื่อหุ้นส่วนที่ลงทุนด้วยเริ่มทยอยถอนหุ้น ปล่อยให้ท่านต้องรับภาระหนี้สินคนเดียวทั้งหมด และตอนนี้ก็เกือบจะเข้าข่ายล้มละลายแล้วด้วย แก้วแหวนเงินทองที่เคยมีก็ทยอยเอาไปขายให้กับเพื่อนๆ ของท่านที่รับซื้อไป บางคนท่านก็นำไปจำหน่ายเอาไว้ไม่มีดอกเบีย แต่ก็ไม่เงินต้นที่จะไปไถ่ถอนคืน

รัฐษา นุภาพไพบูลย์ อายุยี่สิบสี่ปี เป็นลูกสาวจากภรรยาคนแรกของกำพล เธอเป็นคนผิวขาวเหลือง ผมดำยาวสลวยตอนนี้ถูกทำเป็นลอนสลวย ใบหน้าหวานเล็ก ดวงตากลมโต คิ้วเรียว จมูกโด่งรี้น ริมฝีปากอวบอิม้ถูกขบเม้มเอาไว้จากความรู้สึกประหม่า รัฐษาอยู่ในชุดราตรีแบรนด์ดังยาวสีดำแบบเกาะอก เผยให้เห็นอกอวบอิม้และไหล่บอบบาง เอวเล็กคอดกิ่วรับกับสะโพกผายกลมกลิ้ง เท้าบอบบางสวมใส่รองเท้าส้นสูงสีดำ เช่นเดียวกับกระเป๋าสตางค์สีเดียวกัน เธอกวาดตามองไปรอบๆ งานด้วยดวงตาห้วนไหวและหวาดหวั่น ความประหม่าเกิดขึ้นเล็กน้อย แม้ว่าจะเคยเข้าสังคมแบบนี้บ่อยๆ ก็ตาม แต่ครั้งนี้เธอกลับถูกมองและเป็นทีซุบซิบจากคนในวงสังคมน้อยๆ พอสมควรเลยทีเดียว แม้จะพยายามไม่สนใจแล้วก็ตาม

“แต่มันไม่ใช่เรื่องที่รันจะต้อง...”

ณิชาภัคติมฝีปากเอาไว้ก่อนจะพูดจบ เธอเป็นเจ้าของห้องเสื้อมีชื่อและกำลังจะไปเดินช้อปปิ้ง เป็นที่รู้จักของไฮโซชื่อดังมากมายที่เวียนมาอุดหนุน รัฐษาเองก็เป็นหุ้นส่วนด้วยประมาณสามสิบเปอร์เซ็นต์ รายได้จากห้องเสื้อนี้มากก็จริง แต่มันก็ไม่พอที่จะช่วยเหลือบิดาของ

รัฐชนาได้เลย ถ้าบิดาของรัฐชนาถูกยึดทรัพย์สินเมื่อไร รัฐชนาเองก็จะได้รับผลกระทบนี้ด้วยเหมือนกัน เพราะเป็นลูกสาวไม่สามารถบิดพลิ้วได้ รัฐชนาเองก็ทำงานกับบิดาของเธอด้วย แต่ไม่ได้อยู่ในส่วนสำคัญ แต่เธอก็รับรู้สถานะของบิดาได้อย่างดีว่าตอนนี้ทุกอย่างดูเลวร้ายและรุนแรงมากแค่ไหน

“ซา วันขอร้อง วันตัดสินใจดีแล้วจริงๆ” รัฐชนาแม่้มปาก จับมือเพื่อนบีบอย่างตัดสินใจ

“ก็ได้ ซาอยู่ข้างวัน แต่วันก็ต้องระวังตัวเอาไว้ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าคนอย่างเขาไม่ใช่ใครที่จะเข้าถึงง่าย ๆ นะ”

“วันเตรียมใจไว้แล้ว วันขอบคุณซาที่ช่วยเหลือนะมาตลอด”

“แต่ซาไปพูดเรื่องนี้กับพ่อได้นะ ซาจะให้ท่านช่วยวัน”

ธิดาพยายามหาทางออกให้กับเพื่อนของเธอ ด้วยการเสนอจะให้บิดาของเธอช่วย แต่รัฐชนารู้ว่าบิดาของธิดาไม่มีทางที่จะช่วยง่าย ๆ อย่างแน่นอน ตอนนั้นแทบไม่มีใครอยากจะเข้ามายุ่งกับครอบครัวของเธอสักเท่าไร

“ไม่เป็นไร วันไม่เป็นไรจริงๆ ซาช่วยเหลือนะหลายเรื่องแล้ว”

รัฐชนาส่ายหน้าหรือ เธอตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เธอต้องทำได้ และตอนนี้รัฐชนาก็ให้ธิดาถอนหุ้นของเธอออกแล้ว แต่ธิดาถอนออกให้แค่ในนามเท่านั้น เงินยังให้รัฐชนาทุกบาททุกสตางค์ เพื่อเป็นการปกปิดที่มาของเงินให้กับรัฐชนา เธอจะได้ไม่ถูกริบเงินไปใช้หนี้เมื่อถึงเวลาที่บิดาของเธอถูกฟ้องล้มละลาย

“เอางั้นก็ได้ แต่ขอบอกไว้ก่อน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นซาก็จะอยู่ข้างวันตลอด”

“ขอบใจมากซา” รัฐชนากลืนก้อนน้ำตาเอาไว้ในอกให้ลึกที่สุด เธอสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ เชิดหน้าขึ้น พยายามไม่คิดถึงสิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกปวดร้าว

“ซาให้คนตามดูให้แล้วว่าเขาจะกลับเมื่อไร ถ้าเขาจะกลับจะมีคนโทร.มาบอก”

“อ้อ” รัฐชนารับคำแค้นนั้นแล้วก็นิ่งๆ สายตามองไปที่บิดาและมารดาเลี้ยงไม่วางตาเหมือนเดิม แล้วก็จำต้องเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นว่าท่านกำลังมองมาที่เธอ

“ซามีอะไรแรงๆ ใ้รันตี้มลักแก้วใหม่”

“ตี้มย้อมใจเธอ”

“ซอลักแก้วนะ” รัฐชนาไม่ปฏิเสธ เธอต้องการมันเพื่อย้อมใจจริงๆ อย่างที่เพื่อนบอก แล้วเธอก็เอื้อมมือไปหยิบแก้วเหล้าที่บริการถือใส่ถาดมาหนึ่งแก้ว เป็นมาร์การิต้าที่มีส่วนผสมของเตกิลา น้ำมะนาวสด และน้ำอุ่น ขอบแก้วแต่งด้วยเกลือและมีมะนาวฝานบางเสียบไว้ปากแก้ว รัฐชนารับมาถือไว้แล้วยกขึ้นจิบเบาๆ รสชาติเปรี้ยวหวานลงตัวกับแอลกอฮอล์รสขมที่ผสมกันอยู่อย่างลงตัว พอกลืนลงคอทำให้เธอรู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วท้อง แต่ก็ยังไม่หยุดจิบเพราะต้องการให้มันเป็นตัวช่วยเสริมความกล้าให้กับตัวเอง

ธิดาเองก็หยิบมาหนึ่งแก้วจิบเป็นเพื่อนรัฐชนา และหันไปยิ้มตอบรับคนที่เข้ามาทักทาย แต่รัฐชนานั้นหนึ่งไม่ได้สนใจอะไรมากมายนัก เพราะมีเรื่องให้ต้องคิด

ครี๊ด...ครี๊ด...

เสียงสั้นจากกระเป่าถือใบเล็กของธิดาทำให้เจ้าตัววางแก้วในมือลง เปิดกระเป่าสว่างเอาโทรศัพท์ที่ออกมากดรับเมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์ของลูกน้อง

“คุณเควินกำลังจะกลับครับคุณหนู”

“ได้ ลงไปรอด้านล่าง ถ้าเขากำลังจะขึ้นรถบอกให้เขารอก่อน”

ธิดาบอกกับลูกน้องเสียงแผ่วเบา เหลือบสายตามองมายังเพื่อนที่เริ่มมีท่าทางตื่นๆ หน้าเจื่อนไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินที่ธิดาพูดผ่าน

โทรศัพท์ ก่อนจะวางสายลง ณิชาทอนหายใจยาวๆ เก็บโทรศัพท์
เอื้อมมือมาจับมือของเพื่อนเอาไว้ บีบแล้วก็พยักหน้า จับจูงพาเดิน
ออกจากงานเลี้ยงไป รับรู้ได้ว่ามือของรัชชานาเย็นเฉียบ แต่เจ้าตัวกลับ
ไม่พุดอะไรออกมา เธอพารัชชานามายังลิฟต์

“เขากำลังไปข้างล่างใช่ไหมคะ”

“ใช่ ซากำลังจะไปส่ง”

“ซาไม่ต้องไป เตียวรันไปคนเดียว เขาจะได้ไม่รู้ว่ามีส่วนรู้เห็น
ในเรื่องนี้ด้วย”

“แต่ว่า” ณิชามองเพื่อนด้วยสายตาเป็นกังวล

“รันไม่เป็นไรจริงๆ ซา เรื่องนี้รันทำได้” รัชชานายิ้มให้กับเพื่อน
จ้องมองเข้าไปในดวงตาของเพื่อนแล้วก็บีบมือเพื่อนเบาๆ พอลิฟต์มา
เธอก็ดึงมือของเพื่อนออก เดินเข้าไปในลิฟต์ หันหน้ามามองเพื่อนและ
ยิ้มให้อีกครั้ง จากนั้นก็กดปุ่มเพื่อลงไปยังชั้นล่าง ประตูลิฟต์ค่อยๆ
ปิดลงอย่างช้าๆ จนประกบสนิท ลิฟต์ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงไปยังด้านล่าง
ใจของรัชชานาเต้นรัวแรง เธอสูดลมหายใจเข้าปอดลึก

ดิ่ง

“เฮือก” รัชชานาสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ รู้สึกว่าร่างกายภายใน
มันสั่นสะท้านเห็นหนาวราวกับอยู่ขั้วโลกเหนืออย่างนั้น เธอสูดหายใจ
เข้าปอดลึกๆ อีกครั้ง เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก เธอใช้สองมือจับ
ชายกระโปรงยกขึ้นเพื่อให้เดินได้ถนัด ก้าวเดินออกไปอย่างมั่นคง เธอ
เห็นคนของณิชายืนอยู่ด้านหน้าทางออก ข้างๆ รถยนต์คันหรูสีดำสนิท
คันใหญ่ มีการ์ดสามคนยืนอยู่รอบๆ รถ และมีรถอีกคันที่สีเดียวกัน
และแบบเดียวกันต่อท้าย เธอชะงักเท่าไปเล็กน้อย แล้วก็ก้าวเดินต่อไป
จนถึงตัวรถด้านหลัง คนของณิชายิ้มไปทีประตูหลังของรถ พร้อมกับ
เตรียมเปิดประตูให้รัชชานาก้าวขึ้นไปภายใน เพราะเจ้าของรถได้อนุญาต
แล้ว

“เชิญครับ” คนของฉนิชาไม่พูดชื่อของรัชชนาออกมาให้เธอต้องเสียหายมากกว่านี้ เขาปิดปากเงียบที่สุดตามที่เจ้านายสั่ง ถ้ารัชชนาขึ้นรถไปแล้วถือว่าสิ้นสุดงาน เขาเปิดประตูด้านหลังออกกว้าง

“ขอบคุณค่ะ” รัชชนาหลุบสายตาลงไม่มองหน้าเขา กล่าวขอบคุณแล้วรีบเบือนสายตามองเข้าไปในรถที่มีตสนิท แสงไฟจากด้านนอกสาดเข้าไปให้เห็นเพียงแค่ช่วงอก เสื้อสูทสีดำสนิท ตัดกับเสื้อด้านในสีขาวผูกโบสีดำ เข็มขัดหรัสสะท้อนแสงวาววับ ขาแข็งแรงซ่อนอยู่ใต้กางเกงสีดำ รองเท้าวาววับ เธอเห็นเขาขยับตัวเล็กน้อย ข้อมือด้านซ้ายที่โผล่มาให้เห็น มีนาฬิกาเรือนหรัสสวมอยู่ คนด้านในไม่ได้พูดอะไรออกมาแม้แต่น้อย รัชชนากัดริมฝีปากแล้วก็ก้าวเข้าไปด้านใน นั่งข้างๆ กับร่างสูง ภายในเงียบสนิท เสียงปิดประตูรถทำให้เธอกลับหันใจ คนของเขายืนล้อมอยู่ก็กระจายไปขึ้นรถ คนขับรถค่อยๆ เคลื่อนรถออกอย่างช้าๆ รัชชนามองออกไปด้านนอก เห็นคนของฉนิชากลับเข้าไปภายในแล้ว

“มีอะไรจะพูดกับฉันก็ว่ามา”

เสียงทุ้มเข้มดังมาจากเงามืด เธอยังไม่เห็นหน้าตาของเขาชัดๆ อยู่ดี มันยิ่งทำให้เหมือนกับว่าเขาเป็นซาตานอย่างไรอย่างนั้น รัชชนาบีบมือบนดักของตัวเองแน่น

“ฉันขอไปพูดกับคุณที่อื่นได้ไหม”

“กล้าขึ้นรถมากับฉันแบบนี้แล้วยังจะอายุอะไรอีก”

“ฉันไม่พร้อมที่จะพูดบนรถแบบนี้ ฉันเวียนหัว”

รัชชนาเม้มปากบอกกับเขาด้วยน้ำเสียงที่บังคับไม่ให้สั่น เธอกลับใจรอคำตอบจากเขา รัชชนาสังเกตเห็นเขาขยับตัวเล็กน้อย เธอต้องไม่กลัวสิ เขายังไม่ได้ทำอะไรเลย แค่ขยับตัวเท่านั้นเอง

“ก็ได้ ฉันไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว” เสียงเข้มดังขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มที่มุมปาก รัชชนาเห็นผ่านแสงที่พาดผ่านเข้ามา มันดูเหมือน

หย้นมากกว่าจะยกยัมธรรมดา

“ขอบคุณ”

“พ่ายัพ ไปที่เพนต์เฮาส์”

เสียงเข้มเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากของคนในควมมีดีอีกครั้ง เขาพูดเพียงแค่นี้แล้วก็หยุด ลูกน้องเขาที่นั่งด้านหน้าคู่กับคนขับรับปากอย่างรวดเร็ว เพราะว่าหน้าต่างบานเล็กที่กั้นระหว่างห้องโดยสารกับคนขับไม่ได้ถูกตึงปิด เขาได้ยินการสนทนาสั้นๆ อย่างชัดเจน

รัฐชนาไม่รู้เลยว่าเขากำลังใช้สายตาคอมปลาบกวาดมองมาที่ร่างเล็กในชุดราตรีสีดำ และผิวกายขาวผ่องพ่นเนื้อผ้าที่ต้องแสงไฟจากนอกรถให้ได้เห็นรำไร น้ำเสียงหวานทุ้มหูที่เจ้าตัวพยายามระงับเอาไว้ไม่ให้สั่นและหวาดหวั่นนั้นทำให้เขาเกิดความกระหายใคร่รู้ ว่ารัฐชนาลูกสาวคนสวยของเสียกำพลต้องการอะไรจากเขากันแน่ เขาสังเกตเห็นเธอตั้งแต่เข้ามาในงานพร้อมกับภริยาลูกสาวของเจ้าของงาน และการที่เธอตามเขามา ขึ้นรถมากับเขาแบบนี้มันต้องมีอะไรแน่ๆ มุมปากเขายิ้มเยาะขึ้นมาเล็กน้อย

รัฐชนาลอบกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคออย่างลำบาก กลอกตาไปมา มือบีบแน่น หายใจติดขัด แต่พยายามไม่ทำให้เขารู้ว่าเธอตื่นเต้นแค่ไหน แต่มีหรือจะพ้นสายตาลอบสำรวจของเขาไปได้ เขาเห็นเนินอกของเธอกระเพื่อมขึ้นลงแรงๆ หลายครั้ง คาดว่าจะตื่นเต้นหรือกลัว แต่เขาคิดว่าน่าจะตื่นเต้นเสียมากกว่ากลัว ไม่อย่างนั้นจะรอคอยและวิ่งขึ้นรถเขมาง่ายๆ ได้อย่างไร อยากให้ถึงเพนต์เฮาส์เสียแล้วตอนนี้ อยากรู้เหมือนกันว่าเธอต้องการอะไรจากเขากันแน่

ทั้งสองคนต่างนั่งเงียบและใช้ความคิดของตัวเอง ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจ เสียงขยับตัวเล็กน้อยกับเสียงเครื่องยนต์

จนรถวนขึ้นไปยังลานจอดรถของคอนโดฯ สุดหรู ประตูลิฟต์ส่วนตัวสำหรับรถเปิดออก แล้วก็ปิดเมื่อคนขับรถขับเข้าไปด้านในลิฟต์

ซึ่งพาทะยานขึ้นไปยังข้างบน รัฐชนาลอบกลืนน้ำลายลงคออีกครั้ง เพราะเธอไม่คิดว่าเขาจะทำลิฟต์เฉพาะเพื่อให้รถขึ้นไปด้านบน เธอรู้ว่าที่นี้เป็นคอนกรีตฯ สุดหรูของตระกูลเขานั้นเอง ราคาไม่ต้องพูดถึงแพงระยับ มีแต่เศรษฐีมีเงินเท่านั้นที่จะซื้อที่นี้ได้ และนี่คงเป็นเพนต์เฮลล์ของเขา คนด้านล่างจะไม่รู้และไม่มีทางได้เห็นรถของเขาจอดโฉบไว้อย่างแน่นอน

พอลิฟต์เปิดออกก็พบลานจอดรถส่วนตัว สามารถจอดได้ถึงสิบกว่าคัน มันคงเป็นหนึ่งในชั้นเลยทีเดียวได้ รถจอดสนิทแล้วการ์ดก็ลงมาเปิดประตูให้ทั้งสองฝั่ง รัฐชนาก้าวออกมาจากตัวรถ เธอค่อยๆ เหลือบสายตามองไปยังประตูฝั่งตรงข้าม ร่างสูงอยู่ในชุดสูทเต็มยศ ผมสีเจลหวีเสยขึ้นไปเป็นระเบียบ เผยให้เห็นหน้าผากกว้าง คิ้วหนา ดวงตาคมเข้ม ร่ายล้อมไปด้วยขนตาอันยาวเป็นแพ ปลายจมูกโด่งรี้น ริมฝีปากแดงเรื่อบางเฉียบ กรามหนาบดแน่น เกราะจางๆ นั้นทำให้เธอหวั่นไหว เขาสูงมากเมื่อเธอได้เห็นในระยะใกล้ ถ้าเธอเข้าไปยืนใกล้ๆ เขาคงสูงแค่ปลายคางเขาแน่นอน แต่ตอนนี้เธอใส่สันสูงห้านิ้วก็ยังไม่เกินริมฝีปากของเขาเลย เขาคือ เควิน การ์เซีย พรตอนันต์ อายุสามสิบสองอย่างสามสิบสามปี ลูกชายคนโตของตระกูล บิดาและมารดาของเขาคือ นายหัวแดนนี้ และ ลันดา การ์เซีย พรตอนันต์ เป็นหลานรักของนายหัวชาติชาย เขามีน้องชายอีกสองคน คนกลางแต่งงานไปแล้ว ส่วนอีกคนเธอไม่แน่ใจ แต่คนน้องจะไม่ค่อยขึ้นมากกรุงเทพฯ บ่อยสักเท่าไร มีเขาที่ดูแลกิจการที่กรุงเทพฯ และต่างประเทศเป็นหลัก แต่ที่เธอรู้มาเขาทำอะไรอีกหลายอย่างที่เกี่ยวกับกิจการของครอบครัวที่จังหวัดกระบี่ เช่น เหมือง รังนก ฟาร์มหอยมุก สวนอินทผลัม สวนปาล์ม และอีกมากมาย เรียกได้ว่ารวยล้นฟ้าตั้งแต่ต้นตระกูลเลยทีเดียว ไม่ใช่ว่าเพิ่งจะร่ำรวยไม่นาน มีทรัพย์สินมากมายเป็นหมื่นๆ ล้าน เธอเคยเห็นนิตยสารลัมภาษณ์เขา และยังเรียกเขาว่านายหัวด้วย จำได้ว่าเธอเคยชื่อนิตยสาร

ฉบับนี้มาอ่าน และยังเก็บเอาไว้อย่างดีในโต๊ะทำงานในห้องนอนของเธอเอง

“เชิญครับคุณผู้หญิง”

“ค่ะ”

รัฐมนตรีกำดริมฝีปาก พยักหน้าให้กับการ์ดของเธอ แล้วก็เดินตามมือที่พายเชิญ เพราะเจ้าของร่างสูงไม่ได้เชิญให้เธอเดินตามไป เขาหมุนตัวเดินนำไปก่อนแล้ว รัฐชนาเห็นว่ารถการ์ดของเขาก็จอดและการ์ดก็ยืนนิ่งๆ ไม่ได้ตามไปอย่างการ์ดที่เชิญเธอจนมาถึงหน้าลิฟต์ส่วนตัว เจ้าของร่างสูงสแกนลายนิ้วมือและม่านตา เมื่อประตูเปิดออก เขาก็เข้าไปยืนรอที่ด้านในพร้อมกับจ้องมองเธอด้วยสายตาเย็นชานิ่งๆ รัฐชนาเกิดความประหม่า แต่เธอก็เดินเข้าไปด้านในยืนคู่กับเขา ประตูลิฟต์ค่อยๆ ปิดลง เธออัปปากจะเรียกการ์ด แต่ประตูปิดสนิทเสียก่อน

“เอ่อ...แล้วการ์ดของคุณล่ะคะ”

“พวกเขาจะอยู่ชั้นล่าง ถ้ามีอะไรฉันจะเรียกเอง เธอกลัวเธอ”

“ปะ...เปล่าค่ะ” รัฐชนาส่ายหน้าเล็กน้อย ใจเต้นรัวแรงราวกับกลอง

ดิ่ง

เสียงดิ่งของประตูที่เปิดออกทำให้เธอยิ่งสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ ฝ่ามือหนาของร่างสูงโอบต้นที่เอวของเธอแผ่วเบา ให้เธอเดินนำออกไปก่อน รัฐชนาไม่ได้ขัดขืน เธอก้าวออกไปอย่างช้าๆ มั่นคง ฝ่ามือหนาก็คลายออกจากเอวของเธอ เขาเดินตามเงียบๆ พร้อมกับสำรวจผู้หญิงร่างเล็กจากทางด้านหลังไปในตัว เธอตัวเล็กและบอบบางมาก แต่ดวงตาดูเด็ดเดี่ยว หากก็ยังไม่แว้งไว้ด้วยความกลัวไม่มั่นคง

“เชิญที่ห้องรับแขกดีกว่า คุณจะได้จับอะไรพาลางๆ ระหว่างเราคุยกัน”

“ค่ะ” รัฐชนารับคำเบาๆ ในลำคอ สายตาของเธอสำรวจไปยัง

ชั้นที่ปักของเขา ความหรูหราอลังการของมันทำให้เธอตื่นตาตื่นใจ แม้จะพบเจอที่ปักที่สวยงามมากมาย แต่ที่นี้แตกต่างออกไป เพราะผนังที่สูงกว่าปกติตกแต่งและประดับด้วยลวดลายสวยงาม โคมไฟเซานเดอเลียร์คริสตัลดวงใหญ่ประดับอยู่กลางโถงที่เดินเข้าไป พื้นห้องและผนังทั้งชั้นปูด้วยหินอ่อนสีขาวางข้างตัดขอบด้วยสีทอง เขาพาเธอตรงไปยังห้องรับแขกสุดหรู โซฟาหนังสีดำตัดกับพื้นห้องทำให้ดูน่าเกรงขาม ผนังด้านที่มีม่านกรุด้วยกระจกนิรภัยยาวจรดอีกฝั่งทำให้เห็นวิวสวยงาม แต่ตอนนั้นม่านถูกปิดไว้ด้วยม่านโปร่งแสง ส่วนม่านที่บังถูกรูดไปมัดรวมไว้ที่ด้านข้าง แสงไฟในห้องนี้เป็นแสงนุ่มอ่อนๆ จากไฟดาวน้ไลต์และแสงจากโคมไฟเซานเดอเลียร์คริสตัลอีกดวง รอบๆ จัดตกแต่งร่วมสมัยอย่างลงตัว เธอเห็นมินิบาร์ที่กรุด้วยกระจก มีเหล้าอย่างดีและห้องเก็บไวน์ที่คนสามารถเข้าไปด้านในเลือกได้อยุ่ด้วย ไวน์เรียงแน่นขนดอยู่ในนั้น

รัชชนาค่อยๆ ทิ้งตัวนั่งที่โซฟาเดี่ยว ไม่เข้าไปนั่งตัวยาว เธอวางกระเป๋าถือไว้ข้างตัว จ้องมองร่างสูงที่ค่อยๆ ถอดเสื้อสูทแขวนไว้ยังที่แขวน เขาปลดกระดุมที่คอเสื้อสองสามเม็ด พบแขนเสื้อมาถึงข้อศอก เขายังไม่ได้ให้ความสนใจเธอเท่าไร ราวกับต้องการสร้างความอึดอัดและกดดันให้กับเธอเสียมากกว่า เขาเดินไปที่มินิบาร์ หยิบแก้วทรงสูงออกมาหนึ่งใบและแก้วเตี้ยสำหรับใส่รันดี เขาเทบรันดีใส่แก้วทรงเตี้ย แต่แก้วทรงสูงเขาหยิบเอาแชมเปญอย่างดีมาเปิดรินลงไป รัชชนามองการกระทำของเขาแล้วเหงื่อเริ่มตก เพราะพอเขารินแชมเปญเรียบร้อยแล้ว และเก็บขวดเข้าที่ มือหนักก็หยิบแก้วรันดีขึ้นมายกขึ้นจิบเล็กน้อย แต่สายตาคมกริบจ้องมองมาที่เธอ เขาถือแก้วรันดีไว้ในมือ ใช้มืออีกข้างถือแก้วแชมเปญ ชยប់ตัวเดินเข้ามาหารัชชนาที่นั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยวด้วยแววตาพราวระยับ

“ขอบคุณ”

“ขอบคุณค่ะ” รัฐชนายนึ่มมือไปรับมาถือเอาไว้ เธอยังไม่จับ แต่ร่างสูงก็ยื่นแก้วของเขามากระทบกับแก้วของเธอพร้อมกับพยักหน้านิดๆ ทำให้รัฐชนาจำต้องยกขึ้นจับเล็กน้อย เธอเหลือบตามองไปยังร่างสูงที่ค่อยๆ ทลดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวยาวไกลๆ เธอ เขาวาดมือข้างซ้ายไปตามพนัก เอนหลังฟังโซฟาสบายๆ ยกขาขึ้นไขว่ห้างจ้องมองมาที่เธอนิ่งๆ ก่อนจะขยับริมฝีปากบางเฉียบของตัวเองเล็กน้อย

“ฉันคงไม่ต้องแนะนำตัวกับเธอหรอกใช่ไหม ฉันคิดว่าเธอรู้จักฉันดี ไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าขึ้นรถมากับฉันง่ายๆ อย่างแน่นอน”

“ค่ะ” ใช่ เธอทราบดีว่าเขาเป็นใคร เขาคือ เควิน การ์เซีย พรตอนันต์ ลูกชายคนโตของนายหัวแดนนี้ และ ลันตา การ์เซีย พรตอนันต์

“งั้นเธอแนะนำตัวกับฉันสักหน่อยสิว่าเป็นใคร ชื่ออะไร”

“ฉัน...ฉันชื่อ รัฐชนา นุภาพไพบูลย์ หรือคุณจะเรียกฉันว่ารินก็ได้ค่ะ”

“นุภาพไพบูลย์อย่างนั้นหรือ เธอเป็นอะไรกับเสี้ยก่าพล”

เควินถามพร้อมกับหรีตตามองมายังคนตรงหน้า เขารู้จักชื่อเสียงของเสี้ยก่าพลดี และรู้ว่าตอนนี้สถานะของอีกฝ่ายเป็นอย่างไร มันง่อนแง่นมาก เรียกได้ว่ากำลังสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว ขึ้นอยู่ว่าจะช้าหรือเร็วแค่ไหนเท่านั้นเอง และเธอคนนี้ตรงหน้าเขาเป็นหญิงสาวคราวลูกมากกว่าที่จะเป็นเมียของเสี้ยก่าพลได้ แต่ก็ไม่แน่ อาจจะเป็นเมียลับๆ หรือเปล่า

“ท่านเป็น...พ่อของฉันค่ะ”

“งั้นหรือ” เควินทำเสียงรับทราบในลำคอแผ่วเบา พร้อมกับจ้องสำรวจ ใช้สายตาคมกริบลอบมองคนตรงหน้าอีกครั้ง แม้ว่าเขาจะมองเธอมาแล้วเมื่อตอนที่อยู่ในลิฟต์ แต่เมื่ออยู่ในความสว่างทำให้เขาได้เห็นความน่ารักรสหวานของเธอมากยิ่งขึ้น เขาสำรวจเครื่องหน้า

ที่ลงตัวโดยเฉพาะริมฝีปากอวบอím เวลาที่เจ้าตัวช่วยขยับพูดทำให้เขาอยาก
จะผวาเข้าไปบดจวบ อยากรู้ว่ามันจะนุ่มลึ้กแค่ไหน

‘บัวฉิบ’ เควินสบถในใจอย่างหัวเสีย เขาหลุบสายตาลง พยายาม
ไม่มองไปที่ริมฝีปากของผู้หญิงตรงหน้า และพยายามสนใจสิ่งที่เขาอยาก
จะได้จากเขาดีกว่า เขาเสยกแก้วเหล้าขึ้นจิบ ความร้อนแรงของดีกรี
แล่นเข้าสู่ร่างกายช่วยบรรเทาความป้่นป่วนได้บ้าง

“แล้วเธอต้องการอะไรจากฉัน”

“ฉัน...ฉันอยากให้คุณช่วยเหลือฉัน”

“หืม...” เควินเหลือบสายตามองมาที่ร่างเล็กพร้อมกับการทำเสีย
ในลำคอแผ่วเบา จ้องมองไปที่เจ้าตัวหนึ่งๆ เขาเห็นเธอแ้มปากไม่กล้า
สบสายตากับเขานานนัก มือที่ถือแก้วแชมเปญอยู่กำเอาไว้แน่น

“ฉันอยากให้คุณช่วยเหลือ ฉัน...ฉันหมายถึงว่าอยากให้คุณ
ช่วยเหลือพ่อของฉัน ฉันคิดว่านักธุรกิจอย่างคุณคงจะทราบดีว่าตอนนี้
พ่อของฉันกำลังวิกฤตขนาดไหน”

รัฐชนาพูดอย่างไม่คิดที่จะอ้อมค้อม เธอมองเข้าไปในดวงตา
คมเข้มและดูเย็นชาของเขาด้วยความหวาดหวั่น รู้สึกอับอายจนหน้าชา
ที่จำต้องพูดถึงความลำบากของครอบครัวให้คนตรงหน้าได้รับทราบ
ไบหน้าหวานร้อนผ่าแดงก่ำ ดีว่าแสงไฟในห้องรับแขกของเขามันไม่ได้
สว่างจ้า แต่เขาคงจะเห็นว่าหน้าเธอแดงก่ำขึ้นมาแน่ๆ เธอข่มความอาย
เอาไว้ให้ลึ้กที่สุด เซ็ดหน้าขึ้นนิดๆ ไม่แสดงความอดสูให้เขาได้เห็น

“ใช่ ฉันรู้ว่าพ่อของเธอตอนนี้รอล้มละลายแค่นั้นเอง ฟวงด้วย
หนี้สินอีกหลายร้อยล้าน เธอจะให้ฉันช่วยเหลื้อย่างไร แล้วเธอจะเอาอะไร
มาค้ำประกัน ฉันมั่นใจว่าเธอหรือพ่อของเธอคงไม่เหลืออะไรที่จะเอามา
ค้ำประกันได้แม้แต่นิดเดียว”

เควินพูดไปตามความจริงที่เขาได้รับรู้มา ทำธุรกิจเขาจะต้องหุดา
กว้างไกล ไม่ใช่ตุ้แคร์อบๆ ตัว ต้องดูให้กว้างไปกว่านั้น และเรื่องนี้

ใครๆ ก็รู้ และต่างถอยห่างให้มากที่สุด หลีกเลี่ยงการให้หีบยืมเพราะ
คาดว่าจะไม่ได้คืนอยู่แล้ว และเขาก็ไม่มีความคิดที่จะให้ใครมากู้ยืมเงิน
ไปใช้หนี้ด้วย เขาไม่ชอบเป็นเจ้าหนี้ใคร ไม่ชอบการทำนาบนหลังคน

“ฉัน...”

“ไหนบอกมาซิว่าเธอจะเอาอะไรมาเป็นหลักประกัน”

เควินถามพร้อมทั้งยิ้มมุมปากอย่างเยาะหยัน ดวงตาคมเข้ม
จ้องมองนิ่งๆ อย่างเย็นชา เขาพอจะเดาได้ว่าเธอจะใช้อะไรมาเป็น
หลักประกัน เขามั่นใจว่าเขาคิดไม่ผิด เขายกแก้วบรันดีขึ้นดื่มจนหมด
แล้ววางแก้วเปล่าลงกับโต๊ะด้านหน้า ชยับตัวด้วยท่าทางสบายๆ น้ำเสียง
เข้มห้วน

“ฉันจะ... จะเสนอตัวเองเป็นการแลกเปลี่ยนหนี้สินทั้งหมด ฉัน
จะเป็นผู้หญิงของคุณ ถ้าคุณยอมช่วยเหลือพ่อของฉัน”

รัฐชนากลั้นใจและสบสายตากับเขา เธอพูดไปพร้อมกับข่ม
ความอายเอาไว้ หนำร้อนวูบวาบ พุดราวกับหญิงงามเมือง เสนอตัว
ให้เขาเพื่อแลกกับการให้เขาช่วยใช้หนี้ให้ ทั้งศักดิ์ศรีทุกอย่างไปจนสิ้น
แม้จะอายแสนอายก็ต้องทน

เควินผายมือทั้งสองข้างออกวางกับพนักของโซฟา จ้องมองมายัง
รัฐชนาด้วยสายตาพอใจวูบหนึ่ง रिमฝีปากยกยิ้มชนิดๆ ดวงตาคมเข้ม
เป็นประกายวูบเดียวก่อนจะเปลี่ยนเป็นเย็นชา เขาดึงมือมาประสานกัน
ไว้ตรงด้านหน้า ขาที่ไขว่ห้างนั้นแยกกางออก ทำให้เขายิ่งดูน่าเกรงขาม

“หนี้สินของพ่อเธอลักร้อยล้านนะ ไม่ใช่แค่หลักล้าน เธอมั่นใจ
ว่าตัวเองมีค่ามากกว่าขนาดนั้นเลยหรือ หืม” เควินเปล่งวาจาเยาะหยัน
ออกมาให้รัฐชนาได้ยิน เธอหน้าเจื่อน रिमฝีปากลั่นระริกจนต้องขบเข้ม
เอาไว้

“ฉัน...”

“ไปเสนอแบบนี้มาก็ رایแล้วละ อย่าบอกนะว่ามาเสนอให้ฉัน

เป็นคนแรก”

รัฐชานาหนึ่งเงียบไม่ตอบเขา วางแก้วในมือลงบนโต๊ะ เอนน้ำตาขึ้นขึ้นมา รีบลูบสายตาซ่อนเอาไว้อย่างรวดเร็ว กล้ากลืนมันไป เพราะการที่เธอเสนอตัวแบบนี้ต้องรับได้เมื่อโดนเขาดูถูก

“ฉันก็แค่ลองเสนอดู เพื่อคุณจะสนใจ แต่เมื่อคุณไม่สนใจ ฉันก็ขอตัวก่อนแล้วกัน”

รัฐชานาไม่คิดที่จะทนอยู่ที่ให้เขาพูดจาดูถูกได้อีก เธอยกมือสั่นระริกขึ้นปาดน้ำตาที่จะหยดลงมาออกไป เช็ดหน้าและลูกขึ้นยืนหมุนตัวกำลังเดินจากไป

“เดี๋ยวก่อนสิ เรายังคุยกันไม่จบเลยนี่นา”

เควินเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว เขาลูกขึ้นยืนกอดอก ใช้เสียงเข้มห้วนทำให้รัฐชานาชะงักเท่า เธอหันมามองเขาพร้อมกับกัตรีมฝีปากเล็กน้อยก่อนที่จะคลี่ออกจากกัน ยิ้มนิดๆ ราวกับเยาะหยันที่ไม่รู้ว่าตัวเองหรือว่าเขากันแน่

“ฉันคิดว่าคงจบแล้วละค่ะ ดูท่าแล้วคุณคงไม่ต้องการสักเท่าไร”

“ไว้ๆ ใจร้อนเหมือนกันนะเนี่ย นั่งลงก่อนสิ ฉันยังไม่มีความคิดเลย”

“ไม่ละ ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันขอตัวก่อนค่ะ”

“ถ้าฉันไม่อนุญาตเธอก็ยังไปไม่ได้” เควินเข้ามาประชิดตัวอย่างรวดเร็ว แขนแข็งแรงตัวตึงเกี่ยวเอวบางตึงร่างของรัฐชานาเข้ามาชิดตัวกอดรัดเอาไว้แน่น

“ปล่อยฉันนะ ฉันไม่ต้องการคุยกับคุณแล้ว ปล่อย”

รัฐชานาตกใจ เธอไม่ทันตั้งตัว รู้ตัวอีกทีก็อยู่ในวงแขนแข็งแรงของเขาแล้ว เนื้อตัวด้านหน้าของเธอแนบชิดไปกับอกแกร่งของเขา เธอยกมือขึ้นตันและผลึกแรงๆ แต่ดูเหมือนว่าเขายิ่งกอดรัดแน่นขึ้น

“ทำแตกตื่นอย่างกับสาวน้อย ซ้อมมาดีเหมือนกันนี่นา”

“คุณพูดไม่รู้เรื่องหรือยังไง ฉันบอกให้ปล่อย” รัชชนาใจหล่นไปที่ตาตุ่ม ผืนจ้องตาอย่างไม่ลดละ ลางพ่ายแพ้เห็นมาแต่ไกล แต่เธอจะไม่ยอมให้เขารู้ได้ว่าเธอกลัว

“ใจเย็นๆ ลี เธอจะมาขอร้องฉันเองนะ ฉันไม่ได้เป็นคนเสนอสักหน่อย แค่ฉันพูดไม่ถูกใจเธอเท่านั้นเองก็จะทำเป็นพืดพืดเดินหนีง่ายๆ แบบนี้เหอหือ ฉันก็เสียเวลาเหมือนกันนะ แทนที่จะได้ออกไปไหนต่อไหนต่อ แต่เธอมารั้งฉันเอาไว้ก่อน”

เควินชักสีหน้าดูตันเช่นเดียวกับน้ำเสียงที่เปล่งออกมาเหยี้ยมๆ ซิดไบหน้าของรัชชนา ตอนนั้นเธอเริ่มรู้สึกวุ่นวายในตัวเย็นเฉียบ เพราะเขายื่นหน้าเข้ามาใกล้ อ้อมแขนก็รัดเธอแนบแน่น เนื้อตัวเสียดสีกันไปมา ผ่านเนื้อผ้า เธอรับรู้ได้ถึงไอร้อนจากร่างแข็งแรง และสัมผัสบางอย่าง มันบ่งบอกเธอได้ว่าเขาคงอันตรายกว่าที่คิด เธอเม้มปากสูดลมหายใจ เบี่ยงหน้าหลบไม่สบสายตากับเขาด้วยแล้ว

“กรุณาปล่อยฉันเถอะ” รัชชนาบอกด้วยน้ำเสียงสิ้นนิตๆ มือที่ดันอกแกร่งอยู่นั้นก็พยายามดันเบาๆ เพื่อไม่ให้อกของเธอต้องเข้าไปเบียดกับอกเขา เนื้อตัวของเธอร้อนวูบวาบไปทั้งหมด

“เสียเวลาขึ้นรถมากับฉันตั้งนานสองนาน พออำปากพูดได้ไม่กี่คำก็จะวิ่งหนีเสียแล้วแบบนี้ มันไม่แฟร์สำหรับฉันเท่าไรนะ อีกอย่างหนี้สินของพ่อเธอก็ตั้งมากมาย เธอจะไม่ให้เวลาฉันคิดบ้างเลยอย่างนั้นเหอหือ ไม่เอาแต่ใจไปไหนหรือยังไงคุณหนูรัชชนา”

“ในเมื่อคุณไม่สนใจฉันก็ไม่อยากเสนอให้คุณแล้วก็เท่านั้น ฉันไม่ได้เอาแต่ใจ แต่ฉันไม่อยากจะเสียเวลา” รัชชนาสะบัดเสียงตอบหัวนๆ เธอรับรู้ได้ถึงลมหายใจของเขาที่รินรดแก้มและใบหูของเธออยู่ หนาในกายลุกชูชัน มันให้ความรู้สึกแปลกๆ

“หึ ไม่ได้เอาแต่ใจ งั้นเพราะอะไรละถึงอยากจะรีบๆ ออกไปหรือว่ามีลูกค้าเจ้าอื่นรออยู่ เพื่อไว้แล้วใช้ไหม”

“คุณเควิน...” รัชชนาสะบัดหน้ามามองเขาด้วยดวงตาวาวโรจน์
กรุ่นโกรธ ที่เขาพูดราวกับว่าเธอเป็นหญิงงามเมืองที่มีลูกค้ำรอต่อคิวอยู่
อย่างนั้นแหละ เธอเรียกชื่อเขาแล้วก็ต้องเม้มปากเก็บคำก่นด่าเอาไว้
ในอก เธอสู้เข้าไม่ได้อย่างแน่นอน ตอนนี้อยู่ตามลำพังกับเขาในห้อง
แถมการที่จะออกจากที่นี่ไปได้ก็ต้องให้เขาเป็นคนกดรหัสให้เธอถึงจะ
ออกไปได้

“ทำไม เรียกฉันเพราะพิศวาส หรือว่าอยากจะตบหน้าฉันที่พูดถูก”
เควินถามด้วยน้ำเสียงเยาะคนในอ้อมแขน กลิ่นหอมอ่อนจาก
กลุ่มผมนุ่มและเนื้อตัวของเธอทำให้สติของเขาเริ่มกระเจิดกระเจิง
ความปรารถนาที่ยังไม่ได้รับการปลดปล่อยมานานเป็นสัปดาห์เพราะ
เรื่องงาน มันเริ่มร้อนผ่าวสร้างความทรมานให้กับเขา เขากัดฟันแน่น
ข่มความปรารถนาอันร้อนแรงเอาไว้ แต่บางอย่างในร่างกายมันก็ช่าง
ไม่เป็นใจเอาเสียด้วย ยิ่งได้สัมผัสกับเนื้อตัวเนียนนุ่มที่คราแรกเขาคิดว่า
ผอม อิมแต่อก แต่ที่ไหนได้ พอได้กอดไว้แนบตัวแบบนี้บอกได้เลยว่า
คนตัวเล็กซอห์นรูปซัดๆ ผิวเนียนนุ่มลื่นมือ กลิ่นหอมช่างแย่ยวนสติเขา
เสียเหลือเกิน เขาอยากจะบ้าตาย

“ปล่อยฉัน ฉันจะกลับแล้ว” รัชชนาไม่อยากจะพูดด้วยแล้ว เธอ
อับอายกับคำพูดเขาจนไม่อยากจะอยู่ตรงนี้แล้ว เธอรู้สึกไร้ค่าเพียงแค
อยู่ต่อหน้าเขา สายตาของเขาทำให้เธอรู้สึกต่ำต้อย ราวกับเป็นเพียง
เศษละอองฝุ่น เธอไม่เคยประหม่าเท่าครั้งนี้มาก่อนในชีวิต

“ก่อนฉันจะซื้อสินค้ำอะไร ฉันก็ต้องทดสอบก่อนว่ามันดีจริง
อย่างที่คนขายโอ้อวดหรือเปล่า”

“ฉันไม่ใช่สินค้ำ”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง เพราะตอนนี้เธอมาเสนอฉัน ถ้าไม่ใช่แล้วจะ
ให้ฉันเรียกว่าอะไรดีล่ะ”

“ปล่อยฉัน...ปล่อย” รัชชนาอายจนอยากจะแทรกหินอ่อนที่ปูพื้น

อยู่ หรือหายวับไปเสียเดี๋ยวนี้อันเลย ถึงแม้มันจะใกล้เคียงอย่างที่เขาคพูด ออกมา แต่เธอไม่อยากจะยอมรับ

“ฉันพูดจื้ใจดำเธอไอ้โหม่งละ แต่ฉันเป็นคนจ่าย ฉันก็ต้องได้ สิ่งที่ดีที่สุด ไม่ใช่ของมือสี่มือห้ามาจากไหน”

เฝียะ

“คุณทุเรศ ฉันไม่คิดว่าคุณจะทุเรศแบบนี้”

เควินยิ้มมุมปากนิดๆ กระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้น เขาหรีดตาลง พร้อมกับยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ กับใบหน้าของรัชชานา ปลายจมูกโค้ง สูดกลิ่นหอมจากร่างเล็ก เขาสูดเข้าปอด ใช้สายตาไล่ไปตามแก้มที่ถูก บัดด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ อยากจะจรดปลายจมูกและริมฝีปากลงไป หนักๆ ให้นำใจ กำปั้นที่กำไว้แล้วทุบนอกของเขานักๆ และเสียงร้อง ให้ปล่อยจากคนในอ้อมแขนทำให้เขาได้สติ

“ปล่อยฉัน”

“ฉันอยากเห็นตัวอย่างจากเธอก่อนจะตัดสินใจ” เควินกระชิบบอก เสียงเข้ม

รัชชานาชะงักมือที่ผลักใส่และทุบอกแกร่ง เหลือบสายตาดังมอง เขาอย่างสงสัย คิ้วเรียวสวยขมวด ริมฝีปากของเธอเผยอค้าง เควิน เกือบพลอตตัวบดจูบลงไปแล้ว ตีว่าห้ามใจตัวเองเอาไว้

“ตัวอย่างอะไร” รัชชานาร้องถามเสียงสั้น และยังไม่สามารถดึง ตัวเองออกจากอ้อมกอดของเขาได้เลย เธอทำหน้าที่สงสัยหลังจากถาม ออกไป

“ไม่รู้จริงๆ หรือว่าแกลังทำเพือให้ดูดี”

“ปล่อย ฉันจะกลับแล้ว ฉันไม่ตกลงอะไรกับคุณทั้งนั้น”

รัชชานาหน้าชาไปด้วยความอายรอบที่เท่าไรไม่ทราบ แต่เธอ ไม่ต้องการเจรจากับเขาแล้วตอนนี้ เธอรับรู้ได้ถึงอันตรายที่แผ่ออกมา จากร่างของเขา

“เข้ามาเสนอแล้วคิดว่าฉันจะยอมง่าย ๆ อย่างนั้นหรือหืม”

“ไม่ ปล่อยฉันนะ คุณจะทำอะไร”

รัฐชนาร้องอย่างตื่นตระหนกเมื่อเขารัดเธอแน่น ยกตัวของเธอจนเท้าลอยจากพื้น แล้วเขาก็พาเธอเดินไปยังโซฟาตัวใหญ่ รัฐชนาหน้าซีดเผือด เธอพยายามผลักไส แล้วก็ต้องร้องออกมาอย่างตกใจ เขาทิ้งตัวลงไปพร้อมกับเธอที่อยู่ในอ้อมแขน เธอรีบพลิกตัวแต่ไม่ทัน เควินรวบข้อมือทั้งสองข้างของรัฐชนาเอาไว้กดแนบกับโซฟาตัวหูลู่ร่างของเขาคร่อมร่างของเธอเอาไว้แน่น เนื้อตัวแนบชิดจนรัฐชนารับรู้ได้ถึงความร้อนที่บิดเบียดแนบชิด

“คุณจะทำอะไรฉัน” รัฐชนาร้องถามเสียงสั่น เธอเริ่มอยู่หนึ่งไม่ตื่นรนไปไหน เพราะยังตื่นเขายังกดทับทำให้เธอแทบหายใจไม่ออก

“ทดสอบสินค้ำ”

“ไม่นะ อย่าทำอะไรฉัน ฉันไม่ตกลงอะไรกับคุณแล้ว ไม่ตกลง”

“ฉันเสียเวลาไปมากพอแล้ว ฉันจะขอเรียกค่าเสียเวลาสักหน่อย เพื่อจะตัดสินใจอะไรได้ง่ายขึ้น”

เควินเลิกคิ้วขึ้นจ้องมองคนที่ไต่ร่างด้วยสายตาเย็นชา พอๆ กับเสียงที่เปล่งออกมา เข้าโหม้ใบหน้าเข้ามาใกล้จนแทบจะจูบกลีบปากนุ่มแล้ว แต่รัฐชนาผินหน้าหนีเสียก่อน เขารับรู้ได้ถึงร่างที่สั่นหวิวไต่ร่างไม่รู้ว่าเธอกลัวจริงหรือว่าเล่นละครกันแน่ กล้าที่จะมาเสนอตัวให้เขาเพื่อให้ช่วยไถ่หนี้ให้แบบนี้ คงน่าจะเล่นละครให้ส่งสารมากกว่า ทำตัวให้ดูไร้แต่เพียงसान่าสงสารจะได้มีคนอนุเคราะห์

“จริตเยอะดีเหมือนกันนะ” เควินกระซิบเสียงแผ่วเบาชิดริมหูของเธอ ปลายจมูกโค้งของเขาไล่สุดกลิ่นหอมจากร่างเล็ก ก่อนที่เขาจะกดจูบหนักๆ ที่แก้มของเธอ ลากลิ้นริมฝีปากลงไปหากลิบปากอวบอุ้ม แม้ว่ารัฐชนาจะพยายามผินหน้าหนีแล้ว แต่เขาก็สามารถบิดเบียดจูบลงมาอย่างหนักหน่วงได้

“อ้อ ออย่าอืม” รัฐชนาร้องได้แค่นี้ พยายามบิดตัวและข้อมือ คอแทบเคล็ด แต่ก็ไม่สามารถหนีจูบของเควินได้ เขาไล่ตามจูบอย่าง ดุดันจนเธอซาไปทั้งกลีบปาก แก้มของเธอถูกเขาระดมจูบอย่างหนัก รู้สึกได้ถึงความบวมเ่อและซาของกลีบปากที่ถูกเขาระดมจูบอย่างหนัก เขาขบเม้มดูดดิ่งอย่างดุดันเอาแต่ใจ เนื้อตัวที่เลียดลึกลงทำให้เขาผ่าวร้อน ไปทั้งตัว เขาจัดการรวบข้อมือของรัฐชนาไว้เหนือศีรษะด้วยมือเพียง ข้างเดียว และค่อยๆ เลื่อนมือข้างที่ว่างลูบไล้เอวคอดกึ่ง สะโพกผาย จนถึงอกอวบอิมที่อยู่ภายใต้ชุด เขาชะงัก เลื่อนมือไปที่ด้านหลังของชุด จัดการรัดซิปปจนสุด ก่อนจะเลื่อนมาที่ด้านหน้า ดันชุดลงเผยให้เห็นอก อวบอิม เขาส่งมือเข้าไปกอบกุ่ม ปลายนิ้วสัมผัสกับทับทิมเม็ดงาม ที่แข็งซึ่งรับปลายนิ้วป้ายบัดหยอกเย้า ทำให้รัฐชนาสะท้านไปทั้งตัว เธอ ห่อไหล่บิดกายพยายามหนีความรู้สึกหวมไหวแปลบปลาบเสียวสะท้าน ที่ตีขึ้นมาให้ได้ แต่เควินไม่ยอมปล่อยไปง่ายๆ เขายังคงหยอกเย้ากับความนุ่มหยุ่นทั้งสองข้างสลับไปมา ความอวบอิมล้นฝ่ามือให้สัมผัส ยากที่จะถอนมือกลับ เขาหลงมัวเมากับความหอมหวานใต้ร่าง

“อืม” เควินผละริมฝีปากออกห่างเล็กน้อย คำรามในลำคออย่าง พอใจ เขาและเล็มจูบลงมาที่ปลายคางมน ซอกคอหอมกรุ่น เรื่อยมา จนถึงอกอวบอิม อ้าปากลงไปครอบครองปลายยอดสีสวอย่างอดใจ ไม่ไหว ความอวบอิมล้นทะลักตรงหน้าช่างสวยงามราวกับสาวแรกแย้ม เขาบอกกับตัวเองอย่างนั้น แต่มันแทบเป็นไปได้ยากกับผู้หญิงที่เข้ามา เสนอตัวกับเขาง่ายๆ แบบนี้

“พะ...พอแล้ว อ้อ” รัฐชนาร้องห้ามด้วยเสียงสั้นเครือ แล้วต้อง กัดริมฝีปากแน่น เมื่อเขาส่งริมฝีปากร้อนเข้าครอบครองปลายยอด เธอสิ้นสะท้านไปทั้งตัว ไม่เคยมีใครได้ทำแบบที่เขาทำมาก่อน ร่างเล็ก บิดส่ายไปมาด้วยความเสียวสะท้านปนแปลบปลาบร้อนวูบวาบไปทั้งตัว ข้อมือของเธอที่ถูกพันหนาการตอนนี้ถูกปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว มือของ

เธอตอนนั้นใจที่สั่งที่เส้นผมของเขาข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งจิกลงบนปากกว้างอย่างแรง ทั้งปลัดดันและกดให้เขาเข้าหาแนบชิด เธอไม่เป็นตัวเองหลงเคลิบเคลิ้มไปกับสัมผัสอันรัญจวนใจ

“ปล่อยฉัน ปล่อย” รัชชนาพยายามดึงสติที่มีอยู่น้อยนิดของตัวเองคืนมา เธอกระซกคีรีระของเขอย่างแรงในความรู้สึกของเธอ แต่มันกลับน้อยนิดเท่าที่เควินรับรู้ได้ มือที่จิกบนปากของเขาก็เปลี่ยนมาปลัดดันและทุบ เขาแกล้งขบเม้มแรงๆ ทำให้ได้ยินเสียงครางจากริมฝีปากที่เม้มเอาไว้ ใบหน้าหงนงย เหงื่อเม็ดเล็กๆ ซึมเต็มหน้าผากนูน ใบหน้าแดงก่ำ เนื้อตัวเปล่าเปลือยด้านบนก็เช่นกัน มันแดงเพราะความอับอายจากความปรารถนาที่เขาเป็นคนทำ

“อะ...” รัชชนาขยี้มเส้นผมของเควินแน่นและกระซกแรงๆ ด้วยแรงทั้งหมดที่มี

เควินยอมที่จะผละออกจากความหอมหวาน ไม่ใช่เพราะมือที่ขยี้มผมของเขาหรอกนะ แต่เพราะเขาอยากจะเงยหน้าขึ้นมาจ้องมองความสวยงามตรงหน้าให้เต็มตาอีกครั้ง แล้วก็ไม่ได้หวังเลยแม้แต่น้อย คนใต้ร่างตอนนี้แสนเย้ายวน ชวนให้เขาปลดชุดออกทั้งตัว เธอทำเพียงแค่หลับตาคัดริมฝีปาก บิดกายไปมาใต้ร่างแค่นั้นก็ทำให้เขาแทบระเบิดเป็นเสียงๆ

ร่างหนาขยับทำให้รัชชนาเริ่มรู้สึกตัว เธอลืมตาขึ้นมามองเขาแล้วก็ต้องรีบหลบลึงไม่กล้ามองสบสายตาด้วย ความเย็นวาบตีเข้ามาที่ด้านหน้าเปลือยเปล่า เธอพลิกตัวได้เล็กน้อย เลื่อนมือมาบังอกอวบอ้อมที่ทำท่ายสายตาของเขาอยู่ในตอนนี้ อายจนหน้าชาไปทั้งแถบ เธอไม่คิดว่าตัวเองจะไร้เรี่ยวแรงต้านทานเขาได้ขนาดนี้ ริมฝีปากที่ถูกเขาบดเบียดจูบอย่างร้ายกาจขบเม้มเอาไว้แน่น ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของตัวเองและของเขา ร่างหนายังไม่ยอมขยับหนีออกไปจากร่างของเธอ ทำให้เธอไม่กล้าขยับ กลัวจะทำให้เขาเปลี่ยนใจทำอะไรเธออีก

“ยังไม่ผ่าน” เควินหลุบตามองสิ่งที่รัฐชนาปิดบังเอาไว้อย่างเสียดาย เขาผละตัวขึ้นนั่ง รัฐชนารีบกระโดดตัวและดึงชุดขึ้นมาบังอกเอาไว้ แต่ยังไม่สามารถขยับตัวด้านหลังได้ เสียงเข้มหัวหนึ่ที่พูดออกมาทำให้เธอหน้าแดงก่ำ เควินเองก็เห็น เขาแสร้งทำเป็นกั้วหัวเราะในลำคอเล็กน้อย ดวงตาคมเข้มพรวาระยับ แต่รัฐชนาไม่เห็นเพราะไม่ได้สบสายตากับเขา

“ฉันจะกลับ” รัฐชนาพูดได้แค่นั้น เธอเห็นเขาขยับตัวลุกขึ้นก็รีบดึงข้าวของตัวเองเข้าหาตัว ทรงตัวให้นั่งเบี่ยงหันหนี พยายามที่จะเอื้อมมือไปทางด้านหลังเพื่อดึงขีบให้เลื่อนขึ้นมา แต่มันก็เป็นไปด้วยความยากลำบาก เนื้อตัวของเธอยังลั่นสะท้านอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ดีใจที่เขาไม่ได้ทำอะไรต่อหลังจากที่ได้ระดมจวบกับหยอกเข้าส่วนเต่งตึงของเธอเท่านั้น แต่คำพูดของเขาทำให้เธออายแสนอาย

เควินเห็นดังนั้นเขาก็ขยับเข้ามาใกล้ โนม้ตัวเอื้อมมือไปจัดการรูดขีบขึ้นให้อย่างรวดเร็ว รัฐชนาสะดุ้งเฮือกเกือบจะผวาตัวหนี ถ้าเขาไม่จับเพียงแค่ชุดเท่านั้น แต่ปลายนิ้วของเขาแตะต้องโดนผิวกายของเธอ มันให้ความรู้สึกราวกับถูกของร้อนที่ควรจะหนีไปให้ห่าง

“ฉันจะไปส่งเธอเอง”

“ฉันกลับเองได้”

“กลับไปตอนนั้นในสภาพนี้ ฉันว่าเธอคงไม่รอดถึงบ้านแน่ๆ”

เควินยิ้มมุมปากเค้นเสียงลอดไรรัพันออกมาเยาะๆ

“ฉัน...”

“ถ้าไม่ให้ฉันไปส่งก็ไม่ต้องกลับ แล้วเรื่องที่เธอเสนอมาค้นขอคิดดูก่อน”

“ฉันไม่ต้องการเสนอมอะไรให้คุณแล้ว ฉันยกเลิก”

“หึๆ แล้วฉันจะคอยดูก็แล้วกัน” เควินไหวไหวอย่างไม่มีี่หระ เขารับรู้ได้ถึงความคิดเปรียบที่มีเหนือกว่ารัฐชนา และคนอื่นๆ ที่เธอ

จะไปเสนอตัวให้ได้อย่างแน่นอน ถ้าเขามีผู้หญิงข้างกายเป็นถึงคุณหนู ผู้ดีเก๋าทกยากสักคนจะเป็นอะไรไป แต่ก่อนอื่นเขาต้องตรวจสอบให้ละเอียดและรอบคอบเสียก่อนที่จะทำอะไร ไม่ผลิผลาม

รัฐชนาลุกขึ้นยืน เธอใช้มือเซ็ดริมฝีปากและแก้มแรงๆ เพื่อที่จะเซ็ดรอยลัมผัสของเขาออกไป เธอจัดผมและชุดลวกๆ สายตาเหลือบไปเห็นกระเป๋าลูกที่รีบเดินไปหยิบมาถือเอาไว้ ไม่มองหน้าเขา ก้าวเท้ายาวๆ ไปที่ประตู เควินเดินตามมาคว้าแขนเอาไว้ ดึงกระซอกเบาๆ ร่างของรัฐชนาก็เข้ามาปะทะอกแกร่ง

“ไม่ต้องรีบ ยังไงเธอก็ต้องลงไปพร้อมกับฉันอยู่ดี” เควินกระซิบบอกเสียงแหบพร่า

“ปล่อยฉัน” รัฐชนาตวัดสายตาไม่พอใจให้กับเขาและพยายามสะบัดแขนออก แต่เขาไม่ปล่อย เควินกดลำโพงที่อยู่ข้างประตูลงไป ล้มลุกน่องให้ภารทนต์ส่วนตัวของเขามาเตรียมเอาไว้ ลึนเสียงเขาก็ละมือจากปุ่มลำโพง กดรหัสเปิดประตูพารัฐชนาตรงไปยังลิฟต์ที่จะพาเธอลงไปยังชั้นลานจอดรถ เธอไม่ได้มองและสนใจว่าเขาจะใส่รหัสหรือทำอะไร ใจของเธอเต้นรัวแรงและหวาดหวั่น อยากจะออกไปให้พ้นๆ จากที่นี่เสียที เธอไม่เคยต้องรู้สึกอึดอัดและหวาดหวั่นประหม่าเท่ากับอยู่ข้างเขาเลย เธอเกือบไปแล้ว เกือบจะต้องเสียตัวให้เขาในห้องนั่งเล่น ถ้าเขาไม่เป็นฝ่ายที่ผล่ออกก่อน อายเหลือเกินที่จะต้องยอมรับว่าคลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าจะยินยอมให้เขาลืมชิมรสง่าย ๆ เขามีเสน่ห์เกินต้านจนเธอไม่อยากจะยอมรับ

“ปล่อยมือได้แล้ว” รัฐชนาพยายามดึงมือออกอีกครั้ง เมื่อเข้ามาอยู่ในลิฟต์กับเขาเรียบร้อย แต่เขายังจับแขนของเธออยู่ไม่ยอมปล่อย จะเรียกว่าลากมาก็ได้

เควินปรายตามองไปที่มือที่เขาจับอยู่ เขาไม่ปล่อยแถมยังบีบแน่นขึ้น กระซอกเธอเข้ามาใกล้ๆ รัฐชนาเจ็บร้าวไปทั้งแขน เธอพยายาม

เอามืออีกข้างมาเกาะนิ้วเธอออก แต่มันแข็งราวกับคีมเหล็ก

“จิ้นเจ็บนะ”

“เจ็บก็อยู่นิ่งๆ” เควินเค้นเสียงลอดรถไฟฟ้าน จ้องมองรัยชุนาด้วยสายตาเย็นเฉียบ จนเธอไม่กล้าเกาะมือเธอออก รัยชุนาแหม้มปากมองเขาด้วยสายตาทุ่นๆ เช่นกัน ประตูลิฟต์เปิดออก รัยชุนาหายใจสะดุด เพราะตอนนี้ลูกน้องของเขายืนรออยู่ตรงรถสปอร์ตราคาแพงสีดำนสนิท

“ให้ลูกน้องคุณไปส่งจิ้นก็ได้ คุณไม่ต้อง...”

“รัยชุนา” เควินกระชับนิ้วมือที่กำลังแขนของรัยชุนาพร้อมกับเค้นเสียงหัวนซ่มออกมาให้ได้ยินแผ่วเบา แต่ก็ทำให้รัยชุนาถึงกับชะงัก ไม่กล้าขยับขึ้น เธอเงยหน้ากลอกสายตามองไปที่เขาอย่างหวาดหวั่น ลูกน้องเขาก็คงได้ยินบ้าง แต่ทุกคนก็ยืนนิ่งไม่พูดอะไรออกมาให้รัยชุนาได้อาย

เควินรับกุญแจรถจากลูกน้องคนสนิทมาถือเอาไว้ เขาเปิดประตูรถฝั่งคนขับ จับแขนดันร่างของรัยชุนาขึ้นไปบนรถ นั่งเรียบร้อยเขาก็ปิดประตู เดินไปยังฝั่งคนขับ ขึ้นไปนั่ง หันมามองยังรัยชุนานิ่งๆ

รัยชุนารัดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย เธอเซิดหน้าขึ้นจ้องมองไปข้างหน้า ไม่มองร่างสูงที่เข้ามาประจำที่คนขับแต่อย่างใด หัวใจของเธอเต้นรัวแรงแต่พยายามระงับเอาไว้

ปีก

เสียงปิดประตูรถฝั่งเขาทำให้รัยชุนาสะดุ้งนิดๆ เธอกะพริบตาลงหันหายใจ เมื่อเขาค่อยๆ เลื่อนรถไปยังลิฟต์จนกระทั่งเขาพารถออกมาสู่ถนนด้านนอกเพนต์เฮาส์ รัยชุนาก็นิ่งเงียบมาตลอดทาง ได้ยินแต่เสียงเครื่องยนต์แผ่วเบาเท่านั้น เธอสังเกตว่าลูกน้องเขาไม่ได้ตามมา รัยชุนาเหลือบสายตามองมือของเขาที่จับพวงมาลัยรถอย่างมั่นคง ไม่มีที่ที่ลังเลแม้แต่น้อย เธอแหม้มปากและรู้สึกเปลวเปลือย เธอมองไม่เห็นเส้นทางที่จะเดินต่อแล้ว เมื่อไม่ได้คำตอบรับจากเขา เธอเหมา

เอจากทำที่เย็นชาและการกระทำของเขา ว่าเขาไม่ยอมรับข้อเสนอ
ของเธอตัวเอง

2

รัตนันทรูเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน รัญชนากลับมาถึงบ้านอย่างปลอดภัยพร้อมคนขับรถที่เธอไม่ไว้ใจที่สุด เธอรีบเปิดประตูรถเตรียมจะลง แต่คนขับเอื้อมมือมาดึงร่างเธอเอาไว้ กัดแสบกับเบาะรถ พร้อมกับบดเบียดจูบลงมาหนักๆ

“อื้อ” รัญชนาครางในลำคอ ดวงตาเบิกขึ้นอย่างตกใจ เพราะไม่คิดว่าเขาจะทำแบบนี้ เธอไม่ทันตั้งตัว ได้แต่ยกมือขึ้นจิกบนหน้าของเขาแรงๆ พอตั้งตัวได้ก็ผลักรอก และเควินเองก็พอใจที่ได้จูบ เขายอมผละริมฝีปากออกอย่างง่ายดาย ดวงตาคมเข้มจ้องมองมายังรัญชนาแทบไม่กะพริบ เธอกัดริมฝีปาก กำมือแน่น ดวงตาลุกวาวด้วยความโกรธ

“คนเลว” รัญชนาตัวตึงเสียงใส่เขาแล้วเปิดประตูก้าวออกไป จากนั้นก็ปิดประตูรถเสียงดังสนั่น เธอรีบวิ่งเข้าบ้าน ไม่หันมามองเขาอีก

เควินมองตามหลังรัญชนาจนเธอเข้าไปภายในบ้านแล้ว เขาก็

เหยียบคันเร่งขับรถออกไปจากบ้านหลังนี้ ตรงกลับไปยังเพนต์เฮาส์
ของตัวเอง เขากลับมาถึงก็ส่งกุญแจรถให้กับลูกน้องนำกลับไปแล้วก็
ขึ้นมาด้านบนเพียงคนเดียว เควินเดินตรงไปยังโซฟาตัวที่เขาเกือบจะได้
รัฐชนาแล้วก็หยุดชะงักหนึ่ง มือข้างหนึ่งสอดเข้าไปในกางเกง ส่วน
อีกมือยกขึ้นลูบเคราสาไปมาแผ่วเบา ดวงตายังคงนิ่งเรียบเฉย แต่
ฉายแววระยิบเล็กน้อยก่อนจะหายไป เขาสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ยกมือ
ขึ้นเสยผม หมุนตัวตรงไปยังห้องนอนใหญ่ เขาโยนโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ
ที่อยู่ข้างหัวเตียง ปลดกระดุมถอดเสื้อทิ้งไว้ที่เก้าอี้ปลายเตียงนอน อวด
แพงอกแกร่งที่อุดมไปด้วยกล้ามเนื้อเป็นลอนอย่างสวยงาม ผิวสีแทน
ยิ่งทำให้น่าหลงใหล เควินปลดเข็มขัดและกำลังจะปลดกระดุมชุดชิป
กางเกง แล้วก็ชะงักเหมือนว่านี่อะไรขึ้นได้ เขาเหลือบสายตามองไป
ที่โทรศัพท์เครื่องหรูของตัวเอง เดินไปหยิบมากดหาลูกน้องคนสนิท
รอสายไม่ถึงห้าวินาทีปลายสายก็กดรับ

“มีอะไรครับคุณเควิน”

“พ่ายัพ ฟรังก์นี้ช่วยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเสียกำพล นุภาพไพบูลย์
และครอบครัวของเขา รวมถึงสถานะทางการเงินของเขาทั้งหมดให้ฉัน
ด้วย ขอแบบละเอียดยิบและไวที่สุด”

“ได้ครับคุณเควิน” พ่ายัพรับคำอย่างรวดเร็ว ใครจะไม่รู้จัก
เสียกำพล นุภาพไพบูลย์ กัน ตอนนีข่าวเรื่องล้มละลายเริ่มเป็นที่พูดถึง
อย่างหนักหน่วง เขาคิดว่าที่เจ้านายอยากรู้อาจจะเพราะผู้หญิงที่เจ้านาย
พามาคุยด้วยที่เพนต์เฮาส์เมื่อสักพักนี้อย่างแน่นอน ถ้าจำไม่ผิด เธอคือ
คุณรัฐชนา นุภาพไพบูลย์ ลูกสาวของเสียกำพลกับภรรยาเก่านั่นเอง

“ที่สำคัญฉันขอข้อมูลของ รัฐชนา นุภาพไพบูลย์ อย่างละเอียด
ไม่แพ้ของเสียกำพล”

“ครับคุณเควิน ผมจะทำให้ไวและละเอียดที่สุดครับ”

พ่ายัพพยักหน้า กรอกเสียงไปตามสาย

เควินพูดแค่นั้นก็ดวงสาย โยนโทรศัพท์ลงกับที่นอนอย่างไม่สนใจว่ามันจะไปตกที่ไหน

ร่างสูงยืหนึ่ง เขาหายใจแรงๆ อย่างหงุดหงิดตัวเอง ยกมือขึ้นเสยผม ใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้ม คิ้วขมวดเข้าหากัน ริมฝีปากยกขึ้นนิดๆ ดวงตาคมเข้มขุ่นมัว

“เธอคิดว่าเธอเป็นใครที่จะเข้ามาเสนอแล้วจะเดินหนีฉันง่ายๆ ได้อย่างนั้นหรือรัฐชนา”

เควินพูดออกมาด้วยเสียงแผ่วเบาปนหงุดหงิด เขาเฝ้าปากนิดๆ ก่อนจะปลดกางเกงและชั้นในออกจากตัว เหยียงไปกองรวมกับเสื้อที่เก่าอับลายเตยง เดินตัวเปล่าเข้าไปในห้องน้ำ ตรงไปยังใต้ฝักบัวอาบน้ำ เปิดสายน้ำให้รินรดตัวเอง ได้ผ่อนคลายจากความตึงเครียดจากเรื่องงานและเรื่องที่ทำให้เขาต้องขบคิดจากผู้หญิงตัวเล็กที่ชื่อรัฐชนา เขายกมือขึ้นแตะที่ก้นปากของตัวเองก่อนจะปล่อยมือ กดครีมอาบน้ำใส่มือฟอกตัว ล้างจนสะอาด สระผม พอเรียบร้อยก็ปิดฝักบัวอาบน้ำ เขาเอื้อมมือไปหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดตัวจนแห้ง แล้วก็ใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดเส้นผมที่เปียกชื้นของตัวเองจนเริ่มหมาดๆ เขาก็เหยียงผ้าลงในตะกร้าผ้า เขาทาครีมให้ผิวชุ่มชื้น เดินเปลือยออกจากห้องน้ำ ตรงเข้าไปยังห้องแต่งตัว เขาเป่าผมจนแห้งสนิท หยิบเอากางเกงนอนขายาวเนื้อบางมาสวมใส่

เควินยังไม่รู้สึกง่วงแม้ว่าเวลาจะเข้าเที่ยงคืนแล้วก็ตาม เขาเดินมาที่ตัวนั่งลงที่โซฟาติดกับผนังกระจกนิรภัยที่มองเห็นวิวด้านนอก ยามค่ำคืนได้อย่างชัดเจน เขาเอื้อมมือไปหยิบขวดบรันตีมารินใส่แก้วใบหูลู ยกขึ้นจิบเบาๆ ดวงตาคมเข้มจ้องมองไปยังด้านนอกนิดๆ อย่างใช้ความคิด เขายกยิ้มมุมปากนิดๆ ก่อนจะยกแก้วบรันตีขึ้นดื่มจนหมด เขาวางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ ลูกขี้ยืนบิดกายอย่างขี้เกียจเล็กน้อย เดินไปทิ้งตัวลงนอนบนพูกนุ่ม สอดมือข้างหนึ่งไว้ที่ท้ายทอย อีกข้างวางที่

อกแกร่ง ลูบแผ่วเบาพร้อมกับค่อยๆ หลับตาลงเพื่อให้ตัวเองเข้าสู่นิทรา

“บ๊าย คนบ้า”

รัฐชญาเข้ามาอยู่ในห้องนอนของตัวเอง เธอกำมือแน่น หมุนตัวไปมาอย่างไม่รู้ว่าจะทำอะไร เธอยกมือขึ้นเช็ดปากของตัวเองแรงๆ เพื่อลบรอยจูบของเขา แต่มันไม่จางไปง่ายๆ ก่อนที่เธอจะหมุนตัวไปนั่งลงบนเตียงนอนนุ่ม มือทั้งสองข้างวางอยู่บนที่นอน เธอขยี้มัจฉิกที่ง้ำห่ม คิ้วขมวดมุ่น ริมฝีปากเม้มสนิท ดวงตาฉายแววครุ่นคิด เครียดซึ่งมองเห็นได้ชัด ดวงตาคู่สวยเอ่อไปด้วยหยาดน้ำตา

“แล้วจะทำยังไงดี โทร.หาซาก่อนดีกว่า ไม่รู้ว่าเป็นห่วงไหม”

รัฐชญายกมือขึ้นปาดน้ำตา พยายามไม่ให้มันไหลออกมา เธอเงยหน้าสูดน้ำมูกกลักรลินความเสียใจเอาไว้ให้ลึกที่สุด แล้วก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อัดใจกลับไปยังเพื่อนของตัวเองเลย เธอหันซ้ายขวาเพื่อมองหากระเป่า หยิบขึ้นมาเปิดหาโทรศัพท์แล้วก็ต้องใจหายวาบเมื่อไม่เห็นว่ามันอยู่ด้านใน มันไปไหนหรือว่าหล่นหายที่ไหนกัน

“ไปไหนเนี่ย อย่าบอกนะว่าตกอยู่ที่นั่น”

รัฐชญาใจหายวาบ คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่น เธอละสายตาจากกระเป่าถือของตัวเอง พยายามนึกว่าเธอทำมันตกที่ไหน หรือว่าบนรถ หรือว่าจะที่เพนต์เฮาส์ของเขากัน

“บ้าจริง โอ๊ยทำไมไม่เช็กให้ดีๆ นะรัน แล้วจะไปขอเขาคืนยังไงกัน”

รัฐชญาผุดลุกขึ้นยืน เดินวนไปมา พยายามมองหาในห้องนอนตัวเอง เพื่อว่าเธอทำหล่นตอนเข้ามาในห้องนอน แต่ก็ไม่เห็น เธอหยิบกระเป่าถือมาเปิดดูอีกครั้ง แต่ก็ไม่เห็นจริงๆ

“ทำไมซุ่มซำมไม่ระวังแบบนี้ะรัน ทำไมๆ บ้าจริง”

รัฐชนาที่นั่งบนที่นอนอีกครั้ง เธอยกมือขึ้นทูปฟูกนุ่มแรงๆ อย่างเจ็บใจกับความไม่รอบคอบของตัวเอง แล้วอย่างนี้เธอจะต้องไปขอโทรศัพท์คืนจากเขาใช่ไหม

“เอาไว้พุงนี่ค่อยไปติดต่อลูกน้องเขาก็ได้” รัฐชนาพิมพ์เบาๆ แต่ยังไม่รู้ว่าจะไปขอคืนอย่างไรดี รัฐชนาพูดเสร็จก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว เธอมองตัวเองในกระจก ริมฝีปากบวมเฉ่ หน้าแดงก่ำ เธอมองลงไปทีเนินอกอวบอิม้ มันมีรอยแดงๆ ที่งั้วสองสามรอย เธอหน้าร้อนผ่าวไปทั้งหน้า รีบยกมือขึ้นถูแรงๆ แต่มันทำให้ผิวของเธอแดงเรื่อขึ้นมาอีกครั้ง ยิ่งตอกย้ำถึงรอยสัมผัสของฝ่ามือร้อน ปลายนิ้ว และริมฝีปากร้ายกาจ

“อย่าไปคิดถึงเขา อย่าไปคิดรัน”

รัฐชนาสะบัดเสียง พยายามสลัดภาพใ้ใบหน้า น้ำเสียง สัมผัส และกลิ่นหอมจากตัวเขาออกไปให้ได้ เธอจะต้องไม่ไปคิดถึงผู้ชายคนนั้น เธอต้องเลิกคิดถึงให้ได้ เธอหลับตาสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ อย่างตั้งใจ รีบสลัดชุดที่ตัวเองใส่ออกจากตัวแล้วก็เอื้อมมือไปหยิบเอาเสื้อคลุมอาบนํ้ามาใส่ปกปิดร่างเปลือยสมส่วนของตัวเองเอาไว้ เก็บเครื่องประดับเข้ากล่องให้เรียบร้อย เพราะต้องนำเครื่องประดับชุดนี้ไปคืนนิศาที่ให้ยืมมาใส่ หลังจากนั้นเธอก็เข้าไปอาบนํ้าชำระร่างกายให้สะอาดสดชื่น จนเสร็จก็ออกมาทาครีมบำรุงที่ใบหน้าและตัว เปลี่ยนเป็นชุดนอนปิดไฟในห้อง ทิ้งตัวลงนอนบนที่นอน นอนตะแคงขดตัวดึงผ้าห่มจนถึงปลายคาง พยายามหลับตา แต่หลับเท่าไรก็ไม่สามารถสลัดภาพการกระทำ และคำพูดของผู้ชายร่างสูงที่ขโมยจูบกับสัมผัสหวมไหวจากตัวเธออย่างอุกอาจออกได้

“บ้า บ้า รันอย่าคิดถึงเขาสี อย่าไปคิด ให้ตายเถอะ”

รัฐชนาพลิกตัวไปมาอย่างหงุดหงิด พูดเสร็จก็ยกผ้าห่มขึ้นคลุมโปงหลับตานับแกะเพื่อให้ภาพแกะมาแทนที่ใบหน้าหล่อเหลาดุดัน

ของคนเย็นชา จนสุดท้ายเธอก็ทนความอ่อนเพลียไม่ไหวกลับไปในที่ที่สุด

๒ ๖ ๓ วันต่อมา รัฐชนาตื่นมาพร้อมความอ่อนเพลียเล็กน้อย เธออาบน้ำแต่งตัวลงมายังด้านล่างเพื่อกินอาหารเช้า เดินผ่านห้องนั่งเล่น ก็เห็นบิดากับมารดาเลี้ยงกำลังคุยกัน เธอก็พยายามไม่สนใจและเดินผ่าน แต่เสียงเรียกทำให้เธอชะงักเท่า

“รัน เมื่อคืนไปไหนมา พ่อเห็นทีมงาน พ่อจะเรียกมาให้รู้จักกับ คุณสกลสักหน่อย ก็ไม่เห็นแล้ว”

กำพลวางแท็บเล็ตในมือที่กำลังเปิดอ่านข่าวลงบนโต๊ะตรงหน้า จ้องมองมาที่ลูกสาวหลังจากถามไปเรียบร้อยแล้ว

“รันรีบกลับมาก่อนค่ะ” รัฐชนาหายใจระดุด ค่อยๆ หันไป มองหน้าบิดา พยายามไม่ทำตัวให้ท่านสงสัยแต่อย่างใด เธอนิ่งและ ตอบท่านไปด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติที่สุด แต่เธอยังไม่เดินเข้าไปหาท่าน แต่อย่างใด พุดเสรีจก็เหลือบสายตามองไปยังแม่เลี้ยงที่นั่งข้างบิดา และมองมายังเธอด้วยสายตานั้นๆ

“แต่พ่อไม่เห็นรถจอดอยู่ที่โรงรถ” กำพลขมวดคิ้วมุ่นมองตรงมายังลูกสาวหนึ่งๆ ก่อนจะร้องถามด้วยความสงสัย

“รันฝากรถไว้กับธิดาค่ะ ให้คนขับรถของธิดามาส่ง เมื่อคืน รันดื่มไปนิดหน่อยค่ะพ่อ ไม่อยากขับรถเอง กลัวโดนเรียกตรวจค่ะ”

รัฐชนาตอบไปแล้วก็กลืนก้อนแข็งๆ ลงคอ หวังว่าบิดาจะไม่ถาม เธอไปมากกว่านี้

“แน่ใจหรือว่ารีบกลับบ้านเร็วเพราะเมา ไม่ได้ไปที่อื่นอีก”

เสียงของแม่เลี้ยงที่นั่งนั่งมองมายังรัฐชนาอย่างไม่ค่อยอยาก จะเชื่อสักเท่าไรพุดออกมาราวกับว่ากำลังจ้องจับผิด

“ค่ะ รันรีบกลับ มาถึงบ้านไม่เจอใครแล้วก็ขึ้นนอนเลย”

“งั้นเหวอ แล้วสร้างเมาหรือยัง”

“ไม่ได้เมามากคะพ่อ”

“อ้อ งั้นไปกินข้าวเข้ากันดีกว่า เดี่ยวต้องเข้าออฟฟิศแต่เช้า อ้อ วันนี้ช่วงเย็นพอนัดกินข้าวกับคุณสกลไว้ รันต้องไปกับพ่อด้วยนะ”

“พ่อคะ รันไม่เอาก...”

“พ่อบอกไปแล้วว่ารันจะไปด้วย”

กำพลบอกลูกสาวเสียงเรียบๆ จ้องมองกตตัน เพราะเขาต้องการเสนอรัฐชนาให้กับนักธุรกิจที่มีศักยภาพจะช่วยเหลือทางการเงินให้เขาได้เท่านั้น และตอนนี้รัฐชนาก็ต้องทำตามที่เขาบอกด้วย เขาไม่ต้องการคำปฏิเสธจากรัฐชนาแม่แต่นิดเดียว

“เธอต้องไปรัฐชนา งานนี้เธอต้องทำเพื่อพ่อของเธอเอง”

“เพื่อพ่อหรือว่าเพื่อใครกันแน่คะคุณป้าหนั้น”

“ก็ต้องเพื่อพ่อของเธอและพวกเราทุกคนสิจ๊ะ” ป้าหนั้นไหว้ไหล่พูดออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มราวกับไม่มีอารมณ์กรุ่นโกรธที่ถูกยกย่อนจากรัฐชนา แม่จะรู้ว่าสิ่งที่รัฐชนาพูดออกมาหมายถึงอะไร

“คะ รันหิวแล้วคะพ่อ” รัฐชนาตอบเสียงแข็ง พูดเสร็จก็เหลือบสายตามองไปที่บิดา เลียงไปพูดเรื่องอื่นแทนการโต้เถียงกับแม่เลี้ยงที่เธอรู้ว่าไม่มีวันที่จะชนะได้ง่ายๆ รังแต่จะทำให้เธอต้องโมโหไปมากกว่านี้ เอาสมองและสติไปคิดถึงเรื่องอื่นก่อนแล้วกัน

กำพลส่ายหน้า หันไปมองหน้าป้าหนั้นแล้วก็ทำสีหน้าอ่อนใจ ป้าหนั้นแสร้งทำท่าที่เห็นอกเห็นใจกำพลเต็มที่

“ใจเย็นๆ นะคะ เดี่ยวทุกอย่างก็ดีขึ้นเองคะ ถ้าเราได้ลูกเขยรายๆ ที่จะช่วยเราได้เร็วๆ นี้ ที่จริงถ้าคุณไม่เลือกมากก็มีนักธุรกิจรุ่นเดียวกับคุณสนใจขายรันเยอะแยะไป”

“คุณป้าหนั้น คุณจะให้ผมยกขายรันให้กับคนรุ่นเดียวกับผมหรือแก่กว่าผมเนี่ยนะ ผมทำใจไม่ได้จริงๆ อีกอย่างคนพวกนี้ส่วนใหญ่

ก็มีเมียกันหมดแล้ว ยายรันมีแต่จะไปเป็นเมียน้อยสิไม่ว่า”

กำพลหันมาดูใส่ภรรยาของตัวเอง เขาหมดสิ้นหนทางแล้วก็จริง แต่ก็ยังไม่อยากเห็นลูกสาวของตัวเองต้องทนทุกข์ทรมานกับสามีคราวพ่อ อย่างแน่นอน

“คุณก็ ฉันก็แค่ออกความเห็นเองนะคะ อย่าคิดมากไปเลยค่ะ”

ปาหนันหน้าเฉี๋น ก่อนจะแกลังปรับสีหน้าให้เป็นปกติ อันที่จริง ก็มีนักธุรกิจรุ่นพ่อแอบมากระซิบถามเธอเหมือนกันแหละ หลังจาก ที่ไปทาบทามกับกำพลแล้วไม่ได้เรื่อง เลยฝากเรื่องมาให้เธอ พร้อมกับ คำน้ำร้อนน้ำชาเล็กน้อย แต่ถ้ามื้อไรกำพลยอมเธอจะได้อีกมากกว่านั้นอีก แต่ก็ไม่เอาเถอะ ถ้าไม่มีใครเอาจริงๆ อีกหนอยกำพลก็ต้องยอมเอง นั้นแหละ เธอคิดว่าตัวเองสามารถพูดโน้มน้าวให้กำพลยอมได้แน่ๆ

“แล้วนี่ยายเล็กไปไหน ทำไมไม่ลงมากินข้าว”

“อ้อ ยายเล็กเธอ เห็นบอกว่าไม่ต้องเรียกเพราะวันนี้ฉันดกกินข้าว กับเพื่อนตอนสายๆ ค่ะ”

ปาหนันออกตัวแทนลูกสาวของเธอทันที แม้ว่าลูกสาวของเธอจะ ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของกำพล แต่เขาก็รับเลี้ยงมาตั้งแต่เด็กทำให้ผูกพันกัน อีกอย่างยายเล็ก หรือดาหวัน ก็ถูกกำพลรับเป็นลูกบุญธรรมให้ใช้นามสกุลของเขาแล้ว ถือเป็นคนในครอบครัวเช่นกัน ดาหวันมีอายุ ยี่สิบสอง เพิ่งเรียนจบกลับมาจากเมืองนอกได้ห้าหกเดือน เจ้าตัวคอย ช่วยงานของกำพลบ้างเล็กน้อย ยังไม่ได้ทำอะไรเป็นหลัก และ ตอนนี้ทางบริษัทของกำพลก็ยุ่งแน่น เธอเลยให้ดาหวันลองหาช่องทาง ทำธุรกิจของตัวเองดูก่อน คอยไปหาเพื่อนๆ ที่รู้จักกัน แล้วเธอจะช่วย อีกทางหนึ่ง เธอมีเงินเก็บมากพอสมควร แต่เรื่องอะไรจะเอามาช่วย กำพลจนหมดตัวไม่เหลืออะไรเลย ถ้ากำพลถูกฟ้องล้มละลายจริงๆ อย่างน้อยๆ เธอก็จะมีเงินจุนเจือตัวเองกับลูกได้ เธอพยายามเก็บเอา ทุกอย่างที่เป็นเอาไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในตอนนี่

“เมื่อคืนไปปาร์ตี้นักแก๊งอะลิส”

“เปล้าสักหน่อยค่ะ ก็คงไปสังสรรค์ปกติ แก๊งเด็กอยู่นะคะ ก็ต้องมีบ้างเป็นธรรมดา คุณก็อย่าไปว่าแก่นักเลยคะ ตอนนั้นก็เห็นว่า จะได้อ่านแล้วด้วยนะคะ”

“อ้อก็ดี ได้อ่านแล้ว เพื่อมีอะไรเกิดขึ้นจะได้ไม่ลำบาก”

กำพลทำเสียงปลงๆ เขาเองก็เบื่อกับชีวิตที่ทำอะไร เพราะพอพูด ปาหนันก็ต้องออกรับแทนลูก ตอนนั้นเขามีเรื่องเครียดหนักสมองให้ต้อง คิดมากกว่ามาคิดเรื่องหมยมหิมพวกนี้ มันดูไร้สาระเกินไปสำหรับเขา

“คุณก็ไม่ต้องคิดมากหรอกคะ” ปาหนันทำเป็นปลอบ แต่ใจเธอ ตอนที่เตรียมพร้อมเอาไว้เรียบร้อย เธอพูดเสร็จก็เดินโอบสามมีเข้าไป ในห้องอาหาร รัฐชนานั่งรอเรียบร้อย คุยกับคนรับใช้สอบถามเรื่อง ค่าใช้จ่ายที่บ้านแล้วก็ต้องเงยหน้าเมื่อบิดาและแม่เลี้ยงเข้ามา กำพล กับปาหนันนั่งลง สาวใช้ก็นำอาหารมาเสิร์ฟ เป็นข้าวต้มทรงเครื่อง กลิ่นหอมกรุ่นของมันทำให้ไม่มีใครพูดขึ้นกลางโต๊ะอาหารอีก ทุกคน ต่างกินอาหารเข้าเงียบๆ ท่ามกลางความตึงเครียดเล็กน้อย และนับจากนี้ มันก็จะเริ่มมากขึ้นเพราะสถานะทางการเงินของกำพล หลังจากกิน เรียบร้อยกำพลก็ลุกขึ้น

“จะไปทำงานพร้อมพ่อไหม หรือว่าจะไปเอง”

“รันไปเองแล้วกันคะ อาจจะไปทำงานชั่วคราวหน่อยนะคะ พอดีรัน มีธุระคะ”

“อืม” กำพลพยักหน้ารับแล้วก็ออกไปเงียบๆ

รัฐชนามองตามหลังบิดาและแม่เลี้ยงพร้อมกับถอนหายใจยาวๆ เธอยกแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้ววางลง ใช้ผ้าซับที่ริมฝีปาก เธอเหลือบสายตา มองไปยังแม่บ้านและสาวใช้ต่างๆ ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“คุณปาหนันจ่ายเงินเดือนหรือยัง”

“เธอบอกว่าจ่ายให้พรุ่งนี้คะคุณรัน” สาวใช้และแม่บ้านบอก

รัญชนาเงยบไปก่อนจะเอ่ยออกมาอีกครั้ง

“ถ้าพรุ่งนี้คุณพาหนันยังไม่จ่ายเงินเดือนให้บอกมาด้วยแล้วกัน
ฉันจะจ่ายให้เอง”

“ได้ค่ะคุณรัน” สาวใช้มีสีหน้าดีขึ้นเมื่อได้ยินที่รัญชนาบอก
พวกเธอก็มีค่าใช้จ่ายและต้องจ่ายเงินให้ที่บ้านเหมือนกัน

“ไปแจ้งทุกคนด้วยแล้วกันว่าไม่ต้องกังวล”

“ค่ะคุณรัน”

รัญชนายืมให้กับสาวใช้ เธอลุกขึ้นเดินออกจากห้องอาหารไปด้วย
สีหน้ากังวลที่ทุกคนไม่เห็น เธอขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสูทสีชมพูกะปิ
เสื้อตัวในเป็นสายเดี่ยวผ้าชีฟองสีขาว สอดชายไว้ในกระโปรงยาวแค่เข้า
สีเดียวกับเสื้อ เท้าเรียวสวยสวมส้นสูงสามนิ้วสีดำ รัญชนาคำว่ากระเป่า
สะพายมาคล้องไหล่แล้วก็รีบลงมาด้านล่าง เธอเรียกรถแท็กซี่ให้มารับ
ไปส่งยังจุดหมายที่ต้องการ คนงานพากันตกใจว่าทำไมรัญชนาไม่ให้
คนไปเรียกรถมาให้ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรมากนัก เพราะรถแท็กซี่เข้ามา
รับไปแล้ว

รถแท็กซี่พารัญชนาตรงไปยังคอนโดฯ สุดหรูตามคำสั่งของ
ผู้ให้บริการ รัญชนาใจเต้นรัวแรง เธอสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ เมื่อไปถึง
เธอจ่ายเงินแล้วก็ยื่นมองคอนโดฯ หรุตตรงหน้า ตรงเข้าไปยังด้านใน
ที่เป็นส่วนรับรอง เข้าไปหาพนักงานแล้วแจ้งความประสงค์ว่าเธอต้องการ
พบ เควิน การ์เซีย พรตอห์นัต ทำให้พนักงานมองเธอด้วยสายตาแปลกๆ
แต่ก็ยอมโทรศัพท์ขึ้นไปแจ้งว่าคนที่มาขอพบเจ้าของที่นี่เป็นใคร

“คุณรัญชนารอสักครู่นะคะ คนของคุณเควินจะลงมาค่ะ”

พนักงานสาวบอกกับรัญชนาหลังจากที่วางสายไปแล้ว เธองุนงง
และสงสัยเล็กน้อย เพราะเพียงแค่อ่อยชื่อรัญชนาออกไป ยังไม่ได้
บอกเลยว่าเธอมาพบใคร ปลายสายก็รีบตอบรับมาทันที และมีคำสั่งว่า
ห้ามนำเรื่องนี้ไปพูดให้รัญชนาเสียหายเด็ดขาดอีกด้วย เธอหลบมอง

ไปยังรัฐมนตรีที่หมิ่นตัวไปนั่งลงยังเก้าอี้รับรอง เพียงไม่นานคนสนิทของเควินก็ลงมารับ เธอจำได้ว่าเป็นคนสนิทจริงๆ เขาชื่อพายัพ รัฐมนตรีจะเป็นคนสำคัญมาก

“คุณ ฉันแค่มาเอาโทรศัพท์ของฉันคืน ฉันรบกวนให้คุณแอดลงมาให้ฉันหน่อยได้ไหม ฉันไม่ต้องการขึ้นไปข้างบนค่ะ” รัฐมนตรีบอกกับลูกน้องของเควินเมื่อเธอเดินมากับเขาถึงยังลิฟต์ส่วนตัว

พายัพชะงักท่าเล็กน้อยก่อนเขาจะหันมามองหน้ารัฐมนตรีและทำนองๆ เขาได้รับคำสั่งจากเจ้านายว่าให้พารัฐมนตรีขึ้นไปเท่านั้น

“คุณเควินสั่งให้ผมพาคูขึ้นไปเท่านั้นครับ ไม่มีคำสั่งอื่น”

“แต่ฉันไม่เอากลับไปอีก ฉันรบกวนคุณขึ้นไปเอาโทรศัพท์มาคืนให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ”

“ผมไม่ได้รับคำสั่งอย่างอื่นครับ เชิญคุณขึ้นไปดีกว่าครับ”

“ฉันไม่ขึ้นไปค่ะ” รัฐมนตรีส่ายหน้าปฏิเสธ ไม่ยอมเข้าไปในลิฟต์ที่เปิดรออยู่ เธอไม่ต้องการที่จะพูดคุยอะไรกับเขาอีกแล้ว

“นั่นรอสักครู่ค่ะ” พายัพบอกแล้วเขาก็หยิบโทรศัพท์ส่วนตัวโทร. ขึ้นไปหาเจ้านายโดยตรง เพียงไม่นานเควินก็รับสาย เขาออกรายละเอียดไปอย่างรวดเร็ว รัฐมนตรีเห็นว่าเขามองมาที่เธอตลอดเวลา ก่อนที่เขาจะรับคำคนปลายสายและยื่นโทรศัพท์มาให้กับเธอ

“คุณเควินต้องการคุยกับคุณครับ”

“ฉันไม่ต้องการคุยกับเขา”

“คุณรัฐมนตรีกรุณารับสายเถอะครับ ไม่อย่างนั้นผมอาจจะโดนเจ้านายลงโทษได้” พายัพจำต้องโกหกเพื่อให้รัฐมนตรีรับโทรศัพท์ เขาได้แต่ขอโทษเธออยู่ในใจ

“เจ้านายคุณมันใจร้าย” รัฐมนตรีแหม่ปาก คิ้วขมวดมุ่น ส่ายหน้าพูดออกไปแล้วก็หยิบเอาโทรศัพท์มาแนบเข้ากับหูของตัวเองทันที พายัพกลับยิ้มเอาไว้ให้มากที่สุด เขาแกล้งทำหน้าที่อยู่ ดีเนียนไป และคิดว่า

ปลายสายคงจะได้ยินอย่างแน่นอน

“ฉันได้ยินที่เธอชมฉันนะรัฐชนา” เควินกรอกเสียงมาตามสาย
เมื่อแน่ใจแล้วว่ารัฐชนากำลังอยู่ในสาย

“ฉันไม่ได้ชม ฉันว่าคุณ เอาโทรศัพท์ของฉันคืนมา ฉันต้องใช้มัน”

“ฉันให้คนไปเชิญเธอมาเอามันแล้ว”

“แต่ฉันไม่อยากจะขึ้นไป”

“ถ้าเธอไม่ขึ้นไปรับด้วยตัวเอง ฉันก็จะหย่อนมันลงไปข้างล่าง
จากชั้นที่ฉันอยู่ ฉันแน่ใจว่าโทรศัพท์ของเธอจะไม่เหลือซากให้เธอได้กู้
ข้อมูลอะไรได้เลย แค่จะหาชิ้นส่วนของมันอาจจะไม่เจอเลยด้วยซ้ำไป”

“อย่าทำแบบนั้นนะ คุณมัน...”

“เลือกเอาแล้วกัน ฉันมีทางเลือกให้สองทาง ขึ้นมารับด้วยตัวเอง
หรือว่าจะตามเก็บซากมันเอาเองจากด้านล่าง ฉันให้เวลาเธอตัดสินใจ
หนึ่งนาที”

เควินยื่นขีดกับกระดาษใส่ มองออกไปยังด้านนอก ดวงตา
พราวระยับ ริมฝีปากยกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ เขาไม่คิดว่ารัฐชนาจะมาตามหา
ของส่วนตัวแต่เข้าแบบนี้ เขาได้ยินเสียงลมหายใจอย่างชัดเจนผ่านมา
แผ่วเบา แต่ไม่ได้ยินเธอตอบกลับ

“เธอมีเวลาไม่มากนักนะรัฐชนา ฉันก็ต้องรีบไปทำงานของฉัน
เหมือนกัน ฉันจะวางแล้ว ถ้าตกลงก็ให้ลูกน้องฉันโทรเข้ามา ถ้าไม่ตกลง
ไปขึ้นรถที่ด้านหน้าทางเข้าแล้วฉันจะส่งมันลงไปให้เธอ”

“อย่าโยนลงมานะ ฉันจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้” รัฐชนารับตอบกลับ
อย่างรวดเร็ว กลัวว่าเขาจะโยนโทรศัพท์ของเธอลงมาจนมันแตกกระจาย
หาชิ้นส่วนไม่ได้

“ดี ฉันจะรอ” เควินตอบเสียงเข้มหัวน ก่อนเขาจะตัดสายไป
รัฐชนามองโทรศัพท์ในมือราวกับเป็นสิ่งประหลาด ก่อนจะยื่นคืนให้กับ
ลูกน้องเขาไป พายัพเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าเสื้อสูท แล้วเขาก็ผายมือ

เชิญให้รัฐมนตรีเข้าไปด้านใน

“ขอบคุณค่ะ” รัฐมนตรีบอกขอบคุณพ่ายหลังจากที่เข้าไปยืน
ด้านในลิฟต์แล้ว พ่ายפקตรหัสสแกนลายนิ้วมือและม่านตาเรียบร้อย
ก็กดลิฟต์ให้ขึ้นไปยังชั้นที่เจ้าหน้าที่เจ้านายของตัวเองอยู่

ดิ่ง

“ถึงแล้วครับ เชิญคุณรัฐมนตรีด้านในได้เลย คุณเควินรออยู่ครับ”
พ่ายพ่ายมือเชิญเมื่อลิฟต์พาเขาและรัฐมนตรีมาถึงชั้นที่เจ้านาย
อยู่

“แล้วคุณไม่ไปด้วยหรือคะ” รัฐมนตรีชะงักทำร้องถามออกไป
เสียงเบาๆ

“ไม่ครับ คุณเควินต้องการความเป็นส่วนตัวครับ”

รัฐมนตรีได้ฟังคำตอบจากพ่ายแล้วก็ต้องเม้มปาก กำมือที่จับ
กระเป๋าเอาไว้แน่น มองไปด้านหน้า เธอสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ เชิดหน้า
ขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะก้าวเดินออกจากลิฟต์อย่างช้าๆ ไม่ได้หันมามอง
แต่เสียงลิฟต์ปิดทำให้เธอรู้สึกสะท้าน เธอค่อยๆ เดินเข้าไปยังด้านใน
จนเข้ามาถึงห้องโถงใหญ่ มันดูสวยงามกว่าเมื่อคืนเสียอีกเมื่ออยู่
ท่ามกลางแสงสว่างให้เห็นอย่างชัดเจน เธอไม่เห็นมีสาวใช้เลยสักคน
เธอค่อยๆ สาวเท้าตรงไปยังห้องรับแขกที่จำได้ โทรศัพท์เธออาจจะ
ยังอยู่ที่นั่น เธอจะคว้ามาแล้วก็รีบออกไปให้เร็วที่สุด

“อยู่นั่นเอง” รัฐมนตรีเบิกตาขึ้น ยิ้มมุมปาก เธอรีบก้าวเข้าไป
ด้านใน โทรศัพท์ของเธอถูกวางไว้บนโต๊ะที่ติดกับผนังกระจกใสเห็นอย่าง
ชัดเจน รัฐมนตรีเข้าไปใกล้ กำลังเอื้อมมือไปหยิบ แต่ก็ไม่ทันมือหนา
ของเควินหยิบเอาไปก่อน แกรมตัวเขายังแนบอยู่กับตัวเธอด้านหลัง
มืออีกข้างของเควินคว้ากอดเอวคอดกั๋วของรัฐมนตรีเอาไว้ ใบหน้า
หล่อเหลาโน้มมาใกล้เส้นผม จนเขาสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ได้

“คิดจะมาหยิบฉวยของจากห้องฉันง่ายๆ หรือ”

เควินเอ่ยออกมาเสียงเข้มห้วน ลมหายใจร้อนของเขาตกระทาบกับแก้มนุ่ม รัชชานางิ่งซึ่งไปชั่วครู่ก่อนจะรู้สึกตัว เธอรีบหมุนตัวเพื่อให้หลุดพ้นจากอ้อมกอดของเขา

“มันเป็นของฉัน ฉันจะหยิบไปตอนที่ไหนก็ได้” รัชชานาหันหน้ามาเธอยกมือขึ้นผลักอกแกร่งเพื่อให้เขาผละออก แต่กลับเป็นว่าหันหน้ามาเผชิญหน้ากับเขา แถมยังถูกกอดรัดแน่นขึ้น

“ปล่อยฉันนะ”

เควินยกยิ้มมุมปากเหี้ยมๆ กระทบอ้อมกอดแน่นขึ้น รัชชานาถึงกับต้องเขย่งเท้า เธอหายใจแทบไม่ออก และมือที่ระดมทุบอกเขาตอนนี้ก็เปลี่ยนเป็นวางที่อกแกร่งเพื่อกันไม่ให้อกของตัวเองเบียดกับอกเขา

“คุณจะทำบ้าอะไร”

เควินไม่ตอบ แต่เขากลับยื่นริมฝีปากลงไปกดจูบหนักๆ ที่ก้นลิปปากอวบอímของรัชชานาอย่างรวดเร็ว ปิดกั้นเสียงร้องห้ามของเธอเอาไว้ รัชชานาถึงกับนิ่งซึ่งตัวชาวาบ ไม่คิดว่าเขาจะจูบเธอ แถมเขายังบิดเบียดขบแหม้มก้นลิปปากทำให้เธอความไหวไปทั้งตัว รัชชานาพยายามส่ายหน้าหนี แต่เขาก็ไล่ตามมาติดๆ ไม่ห่าง จนใบหน้าของเธอแดงงายไปทางด้านหลัง เควินเลื่อนมือขึ้นมาจับท้ายทอยของเธอเอาไว้ ก่อนที่คอของเธอจะหักไปเสียก่อน และยังคงและเล็มชิมความหวานจากก้นลิปปากนุ่มไม่ห่าง เขาส่งปลายลิ้นลากไล่ไปกับก้นลิปปากนุ่มและไรฟันที่เธอขบแหม้มเอาไว้ รัชชานาลั่นเทิ้มไปทั้งตัว มือที่วางแนบอกเขายู่มเลื้อยเซ็ดสีขาวที่เขาใส่เอาไว้แน่ เธอครางแผ่วเบาในลำคอ ดวงตาหลับปริ้มเคลิบเคลิ้มไปกับรสจูบของเขา

“อ้อ อีม” รัชชานารู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก เธอครางออกมาเควินยิ้มในหน้า เขายอมผละริมฝีปากเพื่อให้รัชชานาได้สูดหายใจเข้าปอด ก่อนที่เขาจะบดจูบอีกครั้ง รัชชานาไม่เป็นตัวเองในคราวนี้ เธอเปลोटตัว

จูบตอบเขาอย่างเคอะเขิน ก่อนจะรู้สึกตัว และพยายามต่อต้านด้วย
เรี่ยวแรงอันน้อยนิด

“อ้อ บ่อยนะ” เมื่อริมฝีปากของเธอเป็นอิสระ รัฐชนาก็บอกให้
เขาปล่อยเธอด้วยน้ำเสียงสั้นๆ แผลวเบา เธออายจนหน้าร้อนผ่าวแดงก่ำ
ไปทั้งหน้า ริมฝีปากอวบอิมแดงจัดจากการถูกจูบอย่างเร่าร้อน

เควินยอมคลายอ้อมแขนออกอย่างช้าๆ แต่รัฐชนาก็ยกมือขึ้น
ผลักอกแกร่งจนร่างของเธอเซไปพียงกับผนังกระจก ร่างเล็กหอบหายใจ
สะท้าน หน้าแดงก่ำ ผมยุ่งนิดๆ เธอหัวใจเต้นรัวแรงราวกับกลองเพล
รัฐชนายกมือสั่นเทาขึ้นเช็ดปากตัวเองแรงๆ ดวงตาคู่สวยฉายแวว
หวาดหวั่นแต่ยังไม่กล้าที่จะสบสายตากับเขา

“เอาโทรศัพท์ฉันคืนมา ฉันจะได้ไปเสียที” รัฐชนายื่นมือมาขอ
โทรศัพท์ที่คืนจากเขา เธอเหลือบสายตามองสลับกับดวงตาคมเข้มก่อนจะ
หลุบลง

เควินกลัวหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เขายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ยกมือขึ้น
ลูบปลายคางเล็กน้อย มือที่ถือโทรศัพท์อยู่ยื่นมันส่งคืนให้กับรัฐชนาไป
เขาเห็นว่ามือของเธอสั่นเล็กน้อย พอรับโทรศัพท์ก็ไปเรียบร้อยแล้วเจ้าตัว
ก็เก็บใส่กระเป๋าเสื้อสูทสีสวยทันที และทำท่าจะเดินเลี้ยวออกไป แต่เขา
ก้าวมาดักทางเธอเอาไว้

“ได้ของแล้วคิดจะเดินหนีไปง่ายๆ แบบนี้เลยหรือหืม”

“ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ ฉันแค่มาเอาของที่ลืมไว้เท่านั้น”

“คำขอบคุณสักคำฉันยังไม่ได้ยินจากปากของเธอเลย”

เควินแสรังไหวไหล่ชนิดๆ ทำท่าทางยียวนกวนโมโหรัฐชนา ยิ่ง
รอยยิ้มมุมปากของเขาทำให้เธอไม่อยากจะพูดอะไรกับเขา

“ขอบคุณ” รัฐชนาสะบัดเสียงขอบคุณออกไปห้วนๆ ดวงตาคู่สวย
ส่งค้อนให้กับเขาทันที เธอพูดเสร็จก็เฝ้าริมฝีปากแน่น กลั่นใจจะเดินหนี
ไปจากตรงนี้อีกครั้ง แต่เควินเอื้อมมือมาคว้าแขนของเธอเอาไว้ แต่

รัฐชนากลับสะบัดหนึ่และถอยหลังออกห่างด้วยความหวาดระแวง

“อย่ามาแตะต้องตัวฉันอีก”

“หึๆ”

“คุณหัวเราะอะไรนั่น” รัฐชนาถึงกับของขึ้นหน้าแดงกำ เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะอย่างขบขันจากร่างสูง เธอกำมือถลึงตาใส่ด้วยความไม่พอใจทันที

“ฉันว่าเราสองคนก้าวข้ามคำว่าแตะต้องตัวมาแล้วนะ”

“ฉันไม่ได้แตะต้องตัวคุณ มีแต่คุณที่แตะต้องตัวฉัน”

“อืม ก็ไม่ปฏิเสธนะ แต่เธอก็ชอบจูบของฉันนี่นา หรือว่าไม่จริง”

เควินยิ้มมุมปากราวกับเยาะหยัน ดวงตาคมเข้มจ้องมองมายังคนตัวเล็กอย่างสำรวจ เขากวาดสายตามองรัฐชนาที่วันนี้แต่งตัวแตกต่างจากเมื่อคืน ดูสวยมันและแปลกตาดี ต่างจากเมื่อคืนลึกลับเมื่อคืนสวยหวานและมั่นใจ ส่วนวันนี้ก็ราวกับนักธุรกิจหญิงที่หวานซ่อนเปรี้ยว ชวนให้เขาค้นหาจนผลอดดึงเข้ามาจูบอย่างดูดีเต็ม

“ฉันไม่ได้ชอบ”

“เฮ้อ ฉันซีก็เลยเถียงกับเธอแล้ว”

“ก็ดี ฉันก็ไม่อยากเถียงกับคุณเหมือนกัน ฉันจะไปแล้ว”

“อ๊ะๆ อย่าเพิ่งไปสิ เธอมาก่อนเวลาอาหารเช้าของฉันแบบนี้แล้วจะไปง่าย ๆ อย่างนั้นหรือ”

“ฉันไม่ได้ก่อนนะ ฉันแค่ต้องการของกินเท่านั้น มันก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับการกินอาหารเช้าของคุณเลย แต่คุณเอาโทรศัพท์คืนให้ฉันก็เท่านั้นเอง”

“แต่ก็ทำให้ฉันกินอาหารเข้าไปสามลิบนาที”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำอะไร”

“ก็ไม่อยาก แค่นั้นเป็นเพื่อนตอนฉันกินอาหารเช้าเท่านั้นเอง”

รัฐชนาได้ยินที่เขาพูดออกมาแล้วก็แทบอยากจะหาอะไรทุ้มใส่

ศีรษะเขาให้สลบไปเลย จะได้ไม่ต้องมายืนพูดด้วยท่าที่ยีวนหน้าตายแบบนี้ เธอเริ่มปากกัดฟันแน่น จ้องมองเขาด้วยสายตาขุ่นเคือง

“ฉัน...”

“คิดดีๆ ก่อนตอบแล้วกัน ฉันจะไปรอที่ห้องอาหาร เดินออกจากตรงนี้ ตรงไปซ้ายมือจะเจอโต๊ะอาหารตรงนั้น อ้อ แล้วฉันมีเวลาไม่นานสักเท่าไรด้วยนะ” เควินไหวไหล่ลั่นๆ พูดเสร็จแล้วก็ทิ้งให้รัฐมนตรีนายอยู่ตรงนี้ ปล่อยให้เธอได้คิดเพียงลำพัง

“คนบ้า คนบ้า” รัฐชนากำหมัดกระแทกเท้า และสบถออกมาเสียงแผ่วเบา มองตามหลังเขาไปด้วยสายตาขุ่นเคือง เขามั่นใจเสียด้วยว่าเธอจะไปกินข้าวเป็นเพื่อนเขา ก็ใช่ล่ะสิ เธอไม่สามารถออกจากที่นี่ไปได้ นอกเสียจากต้องให้เขาพาลงไป หรือไม่ก็ลูกน้องเขาขึ้นมาเท่านั้น

“ฮึ้ย คนร้ายกาจอวดดี”

รัฐมนตรีนายกัดเขาอย่างหงุดหงิดที่เธอไม่สามารถต้านทานเขาได้ และตอนนี้สิ่งที่เธอต้องทำก็คือต้องตามเขาไปที่ห้องอาหาร ไม่อย่างนั้นถ้าเขากินเสร็จแล้วและเดินทางออกจากที่พักโดยไม่เอาเธอไปด้วย เธอก็ไม่สามารถที่จะออกไปจากตรงนี้ได้ แม้ว่าเธอจะมีโทรศัพท์แล้วก็ตามแต่เธอคิดว่าไม่สามารถโทรไปขอความช่วยเหลือได้ง่ายๆ การโทรแจ้งตำรวจไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ เธอมาหาเขาเองถึงที่ และไม่ใช่เพียงแค่เธอเท่านั้นที่จะเสียหาย เพราะว่ามาหาเขาเองถึงที่ เธอกลั่นใจสาวเท้ายาวๆ เดินตรงไปตามทางที่เขาบอก เท้าบอบบางที่ใส่ส้นสูงหยุดชะงักที่หน้าห้องอาหาร เธอเห็นร่างสูงสง่าของเขานั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ด้านหน้าเป็นชุดอาหารเข้าอสังการราวกับกินสักสองสามคนได้ แต่กลับไม่มีคนรับใช้คอยดูแล เธอเห็นว่าเขากำลังยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบช้าๆ สายตาคมเข้มของเควินเหลือบมองมาที่เธอแวบเดียว แต่ที่เธอไม่แน่ใจคือรอยยิ้มมุมปากนิดๆ ที่เธอได้เห็น เธอคิดว่าตาไม่ฝาดอย่างแน่นอน

“นั่งสิ”

“ฉันกินข้าวเข้ามาแล้ว” รัฐชนานั่งลงที่เก้าอี้ข้างเขาเรียบร้อยแล้วก็บอกเขาไป เธอเพิ่งกินข้าวเข้ามาไม่นานนี่เอง คงกินต่อคงไม่ไหวแล้ว

“จิบชาหน่อยก็ดีนะ หรือว่ากาแฟดำ ชงเองตามสบาย”

“คะ” รัฐชนารับคำบอก เธอเอื้อมมือไปหยิบถ้วยแก้วอย่างดี วางลงบนจานรอง หยิบเอาอากาศกาแฟมาเทลงไปในน้ำตาลหนึ่งก้อน คนบอก วางซ้อนลงก่อนจะยกขึ้นจิบอย่างช้าๆ โดยไม่รู้ว่าเธออยู่ในสายตาของเควินตลอดเวลา

เควินมองท่าทีของรัฐชนาด้วยความพอใจ เขาวางถ้วยกาแฟลง ตักอาหารเข้ากินอย่างมีความสุข เขาไม่เคยให้หญิงสาวคนไหนมา กินอาหารร่วมโต๊ะแบบนี้มาก่อนนอกจากหญิงสาวในครอบครัวของเขา รัฐชนาเป็นคนแรก แม้เขาจะมีผู้หญิงข้างกายบ้าง แต่เธอพวกนั้นก็ไม่ได้ได้รับความยินยอมให้ขึ้นมาอยู่ที่พักส่วนตัวแห่งนี้ หรือว่าเคยได้กินอาหารเข้าพร้อมกับเขาแบบนี้เลยสักครั้งเดียว ส่วนใหญ่จะเป็นความล้มพันธ์ชั่วคราว ไม่มีข้อผูกมัด นอกจากตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของร่างกาย มีเพียงเงินเป็นค่าตอบแทนและเขาไม่เคยอยู่ค้างคืนกับหญิงสาวพวกนั้นเลยแม้แต่คนเดียว

“เมื่อไรคุณจะมีคะ”

“เธอมีปัญหากับการกินของฉันหรือ”

“เปล่าคะ แต่ฉันต้องรีบไปทำงานแล้วคะ”

“ฉันก็รีบเหมือนกัน แต่ที่ช้าก็เพราะเธอ รู้ไหมฉันเสียหายไปเท่าไรที่ต้องเลื่อนประชุมทางไกลกับลูกค้าต่างชาติเป็นตอนบ่ายแทน เพราะโทรศัพท์เครื่องเดียวของเธอ”

“แต่มันไม่ใช่ความผิดของฉัน ถ้าคุณจะฝากโทรศัพท์ของฉันไว้ที่ลูกน้องของคุณแทน”

“ถ้าฉันฝากเอาไว้คงจะฝากไว้ที่ฟรอนต์ด้านหน้าคอนโดฯ แทน แล้วฉันก็ไม่รู้จะฝากไว้ที่นักข่าวจะแห่มาหาเธอหรือเปล่า เพียงแค่เธอมาหาฉัน

แต่เช้าแบบนี้ ฉันก็ต้องให้คนของฉันสั่งกับพนักงานต้อนรับไปว่า ห้ามพูดเด็ดขาดเรื่องที่เราขึ้นมาหาฉันถึงด้านบน จะเรียกว่าอะไรดีละ ติดสินบนก็ได้มั้ง แต่ฉันก็ไม่รู้หรอกนะว่าการที่เราขึ้นมาหาฉันแต่เช้าแบบนี้เพราะเธออยากจะเป็นข่าวกับฉันหรือเปล่านั้น”

“ฉันไม่ได้อยากจะเป็นข่าวนะ” รัฐชนาได้ยินที่เขาพูดออกมาที่รู้สึก หวาดหวั่น ใช่ เธอลืมนั่นไปเลยจริงๆ เรื่องที่เราขึ้นคอนโดฯ ของเขา อาจจะเป็นข่าวก็ได้ แต่เธอก็ยังปฏิเสธแม้จะเสียงสั่นเล็กน้อยก็ตาม

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันหลังจากที่ได้คุยกับเธอเมื่อคืน อาจจะเป็นแผนของเธอก็ได้ จริงไหม”

“คุณเควิน คุณจะมากล่าวหาฉันแบบนี้ไม่ได้นะ”

เควินวางช้อนกับส้อมในมือลง ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ วางแก้วลง ยกผ้าขึ้นซับปาก วางผ้าลงกับโต๊ะอาหาร เหลือบสายตามองมายัง รัฐชนาที่นั่งนิ่งตัวตรง จ้องมองมาที่เขาด้วยสายตาไม่พอใจ แต่มีหรือที่คนอย่างเขาจะสนใจ สิ่งที่เขาพูดมันก็ไม่ได้เกินจริงสักหน่อย

“ถ้าไม่ได้คิดจะทำแล้วจะโมโหทำไม” เควินยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“คุณยั่วให้ฉันโมโห”

“ฉันนะเธอที่ยั่วให้เธอโมโห เธอจินตนาการเวอร์เกินไปจริงๆ ไร้สาระสิ้นดี แต่ถ้าจะบอกว่ายั่วให้เข้าหาแนชติน่าจะดีกว่านะ”

“คุณเควิน” รัฐชนากัดฟันแน่น หายใจเข้าออกแรงๆ ด้วย ความโมโหและอาย เธอตัวตึงเสียงเรียกชื่อเขาห้วนๆ กัดริมฝีปากอวบอิม เอาไว้แน่น ผุดลุกขึ้นยืนอย่างหงุดหงิด

เควินยกยิ้มมุมปาก แล้วก็แสวงทำหน้าหนึ่งๆ ลุกขึ้นยืน ร่างสูง ของเขาทำให้รัฐชนารู้สึกห้วนๆ อีกครั้ง เธอถอยหลังออกห่างจากเขา สองก้าว ยังคงจ้องตาเขาไม่วางเช่นเดียวกัน

“คงอยากจะหุบฉันเต็มทีละสิ แต่บอกไว้ก่อนเลยว่าไม่ใช่ความคิดที่ดีนะ”

“ฉันอยากจะทำมากกว่าทุบด้วยซ้ำไป”

“ฉันก็คิดว่าอย่างนั้นแหละ” เควินพยักหน้านิดๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ แต่รัฐชนากลับรู้สึกว่าเขากำลังยั่วโมโหเธออย่างนั้นแหละ

“เลิกกวนประสาทฉันได้แล้วนะ จะออกไปจากที่นี่ได้หรือยัง”

“เรื่องนี้ไม่ใช่โมโหนะเนี่ย”

“ฉันเปล่าล่ะ” รัฐชนาเริ่มสั่นจากข้างใน เขาปั่นประสาทเธอมาก

“งั้นหรือ” เควินขยับเท้าเข้ามาใกล้ร่างเล็กอย่างรวดเร็ว รัฐชนาตกใจพลอตัวหียบแก้วน้ำเปล่าที่อยู่ใกล้มือที่สุดสาดใส่เขาทันที

ซ่า...เพลิง

น้ำเปล่าเย็นเฉียบถูกสาดเข้าที่ใบหน้าและเสื้อของเควินเต็มๆ รัฐชนาปล่อยมือจากแก้วน้ำ ปล่อยให้มันหล่นลงพื้นแตกกระจายเสียงดัง เธอตกใจจนตัวสั่นเทาเมื่อเห็นสีหน้าและแววตาที่หึงๆ ของเขาที่ค่อยๆ ลืมขึ้นจ้องมองมายังเธออย่างเย็นชา รัฐชนาเห็นگرامหนาของเขาขึ้นเป็นสันนูน ริมฝีปากของเขาเม้มสนิท เธอไม่แน่ใจว่าได้ยินเสียงกักปังดังกรอดหรือเปล่า แต่เธอรับรู้ได้ว่าอันตรายกำลังมาเยือน ใบหน้าเปียกชุ่มไปด้วยหยดน้ำ เสื้อเชิ้ตสีขาวที่เขาใส่เปียกน้ำจนมันแนบไปกับผิวหนังให้ได้เห็นกล้ามเนื้อแน่นที่หายใจกระเพื่อมขึ้นลงแรงๆ

“รัฐชนา” เควินคำรามออกมาเสียงเข้มท้วน เขาตัววัดมือจับต้นแขนรัฐชนากระชากดึงร่างของเธอเข้ามาใกล้ เควินบีบต้นแขนของรัฐชนาอย่างแรงจนรัฐชนานิวหน้าด้วยความเจ็บปวด ใบหน้าหวานตอนนี้ซีดแทบไร้สีเลือด เธอส่ายหน้าหวิว พร้อมกับพยายามดึงตัวเองออกจากการจับกุมของเขา

“ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ มันเป็นอุบัติเหตุ ฉัน...”

“เธอตั้งใจรัฐชนา และเธอต้องรับผิดชอบ”

เควินยื่นใบหน้าเข้ามาใกล้ๆ กับใบหน้าที่ซีดเจื่อนของรัฐชนา เขาจ้องมองเข้าไปในดวงตาคู่สวยด้วยความเย็นชาดูดัน เสียงที่เค้น

ออกมาทำให้รัฐชนาเย็นวาบตั้งแต่ศิระจะจดปลายเท้า

“ไม่ละ ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ไม่ ปล่อยฉันนะ อร่ายย...ใครก็ได้
ช่วยฉันด้วย ช่วยฉันด้วย กรีด”

รัฐชนาปฏิเสธเสียงสั้น เธอไม่ยอมรับว่าตั้งใจจะเอาน้ำสาตเขา
แต่เพราะเธอตกใจทำให้ต้องหาอะไรป้องกันตัวเองไว้ก่อน ไม่คิดว่า
เขาจะโกรธขนาดนี้ เธอพูดแล้วก็พยายามผลักไสอีกครั้ง เธอหวาดหวั่น
แทบสิ้นสติ เมื่อเควินดึงกระซอกตัวเธอเข้ามาหาและกอดแน่น ก่อนเขา
จะแบกเธอขึ้นป่าแข็งแรง รัฐชนากรีดร้องอย่างตกใจ ร้องกรีดเสียงดัง
และพยายามเรียกให้คนอื่นช่วย กำปั้นน้อยๆ หุบลงบนแผ่นหลังแข็งแรง
หนักๆ พร้อมกับร้องเสียงดังลั่นขึ้น แต่เควินไม่คิดที่จะสนใจ เขาพา
ร่างที่พาดบ่าอยู่ตรงเข้าไปยังห้องนอนที่อยู่อีกฝั่งด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม
ดุตัน กรามหนาบดแน่นเสียงดังกรอด ดวงตาลูกเรือรากับมีเปลวไฟ
ซ่อนเอาไว้

3

“ปล่อยฉันนะ คุณจะไปไหน ปล่อยฉัน ปล่อย อร่าัย...”

รัฐชนาระดมทุบแผ่นหลังของเควินอย่างหนัก เมื่อเห็นเขาพาเธอเข้ามายังห้องนอนใหญ่ ดูก็รู้ว่าต้องเป็นห้องนอนของเธออย่างแน่นอน ตกแต่งด้วยโทนสีชมพู หอมๆ ทันสมัย ดูเข้มดูดีไม่แพ้เจ้าของห้องเลยทีเดียว เธอยิ่งหวาดหวั่นเมื่อเขาไม่ยอมหยุดตามที่เธอขอร้อง เขาโยนร่างที่อยู่บนบัลลังบนเตียงกว้างนุ่มตามแรงอารมณ์ ร่างเล็กกระเด็นกระดอนอยู่บนที่นอน รัฐชนาพยายามตะกายหนี หลังจากพลิกตัวตะแคงข้าง เควินคว้าข้อเท้าบอบบางที่ยังมีร่องเท้าสันสูงราคาแพงสวมใส่อยู่กระชากแรงๆ จนร่างของเธอถลามาที่ขอบเตียง กระปรืดตัวสวयร่นไปจนถึงต้นขาอ่อนให้เห็นชั้นในสีสวยรำไร

“ปล่อยฉันนะ”

รัฐชนาพยายามสะบัดข้อเท้า เธอดันตัวขึ้นเอื้อมมือไปจับมือของเขาที่จับข้อเท้าของเธอเอาไว้แน่น พยายามแกะแต่แกะไม่ออก เควิน

แทรกตัวเข้ามาตรงกลางหว่างขา รัญชนายังตื่นตระหนก เควินปล่อยมือจากข้อเท้าสวย เขาโน้มตัวเข้ามาทำแขนทั้งสองข้างลงบนพุงนุ่ม ทำให้ตัวเขาใกล้เข้ามา รัญชนาผละมือตันและทูปอกแกร่งผลักใส่จนเจ็บข้อมือไปหมด เธอกำเลื่อเขาและกระซอกแรงๆ จนกระดุมเลื่อของเขาขาด เผยให้เห็นอกแกร่งที่ปกคลุมไปด้วยโรชนสีน้ำตาลอ่อน เธอเห็นกล้ามเนื้อแน่น ใจดวงน้อยสั้นหวิวหวาดหวั่น

เควินไม่สนใจฝ่ามือเล็กๆ และกำปั้นที่กำลังระดมทูปอกแกร่งของเขาอยู่ตอนนี้ เขาเอื้อมือข้างหนึ่งไปจับกรอบหน้าหวาน บังคับให้รัญชนาเผชิญหน้า เควินโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้ๆ ริมฝีปากของเขายกยิ้มเหยี้ยมๆ ดวงตาคมเข้มหรือครั้งหนึ่งฉายแววร้ายกาจจนรัญชนาไม่ยอมสบด้วย ดวงตาคู่สวยตอนนี้เอ่อไปด้วยน้ำตาของความหวาดกลัวและหวาดวิตก

“อย่า...อย่าทำอะไรฉันนะ อย่า ฉันขอร้อง”

รัญชนาร้องขอเสียงสั้นเครือ เธอเจ็บกรอบหน้าที่เขาบีบเอาไว้ จะส่ายหน้าหนีก็ไม่ได้ เธอเห็นแววตาของเขาแล้วก็ต้องปล่อยให้น้ำตารินไหลออกมาทางหางตา แต่เควินไม่สนใจ เขายิ้มเย้น ยื่นใบหน้าเข้าไปใกล้จนปากจะประกบกันอยู่แล้ว รัญชนาหลับตาพริ้ม หัวใจเต้นรัวแรง เธอหลบหายใจสะท้าน ลมหายใจร้อนๆ เป่ารินรดจนรัญชนาต้องกลั้นหายใจเอาไว้ ร่างสั้นสะท้านจนเควินรับรู้ได้ แต่ตอนนี้เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เขาโมโหและโกรธที่ถูกละเมิดน้ำใส่หน้าจนใบหน้า เล็นผมเลื่อเปียกชุ่มไปหมด

เควินยิ้มเย้น เขาไม่พูดอะไรและไม่มีความปรานี เขาบดริมฝีปากกดจูบลงไปหนักๆ บดเบียดเคลื่นคลึงสร้างความเจ็บและหวามไหวให้กับรัญชนา เคราสากของเขาทำให้ผิวอ่อนนุ่มของเธอเสกไปหมด รัญชนาตรงประท้วงออกมาให้ได้ยิน เธอพยายามบิตกายและผลักใส่เธอทูปสะปะสะปะ และพยายามจิกทิ้งให้เขาผละออกไป ริมฝีปาก

อวบน้ำร้อนซ่าจากการถูกต้มอย่างตุ๋น

“อ้อ” รัฐชนาแทบหายใจไม่ออกถ้าเขาไม่ผละริมฝีปากออก เธออ้าปากหอบหายใจเข้าไปลึกๆ ก่อนจะถูกต้มเบียดจุ่มใหม่อีกครั้ง คราวนี้เขาสอดลิ้นเข้าไปเกี่ยวกระดูกกับลิ้นเล็กของเธอ ดูดเต็มซิม ความหวาน ต่างจากคราแรก แม้จะยังตุ๋นแต่ก็ไม่ทำให้เธอเจ็บเท่า ครั้งแรก คราวนี้เขาตั้งใจทำให้รัฐชนาเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม เควิน ขบเม้มริมฝีปากกลางของรัฐชนาเบาๆ ปลายลิ้นร้อนลากลไ้เรียวพันทาวของเธอ เขาผ่าร้อนไปทั้งตัว เขาปล่อยมือจากที่บีบกรอบหน้าของรัฐชนาออก เลื่อนลงไปตำคอระหงจนถึงอกอวบน้ำร้อน เขาเคลื่อนปลายนิ้วแทรกเข้าไปสัมผัสกับผิวเนื้อเนียนนุ่ม อกอวบน้ำร้อนที่เขาได้สัมผัสอีกครั้งยิ่งทำให้เควินหลงใหล เขาใช้ปลายนิ้วคืบสัมผัสกับปลายยอดแข็งซึ่งที่ตอบรับสัมผัสอันรัฐจวนใจ เควินขยี้และบีบเคล้น

“อะ” รัฐชนาครางเมื่อเควินผละริมฝีปากออกเล็กน้อย ไบหน้าหวานแหว่งงอย ดวงตาหลับพริ้มด้วยความเสียวสะท้านไปทั้งกาย ร่างเล็กบิดส่ายไปมา ริมฝีปากของเควินก็ยังคงบดจุ่มไม่ห่าง รัฐชนาไม่เป็นตัวเอง เธอร้อนผ่าไปทั้งตัว ไฟรักเร้าร้อนที่เพิ่งเคยได้สัมผัสทำให้เธอต้านทานไม่ไหวแล้ว เธอต้องการความเร้าร้อนที่แปลกประหลาดนี้ อยากให้เขาช่วยปลดปล่อยให้เธอคลายจากความรัฐจวนใจ

เควินเองก็สะท้านไปทั้งตัว ร้อนผ่าจวนปวดร้าว จากตอนแรกที่ตั้งใจจะลงโทษรัฐชนา แต่ตอนนี้กลับเป็นเขาที่ถูกลงโทษจากความปวดร้าว เธอทำให้เขาหั่นไหว อยากไถลขีต อยากจะเข้าไปครอบครอง เขาคิดและยังคงเดินหน้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเอง โดยเอาความโมโหกรุ่นโกรธมาเป็นข้ออ้าง เขาค่อยๆ ผละริมฝีปากออกห่างจากกลิบปากนุ่ม กดจุ่มสูดกลิ่นหอมจากแก้มนุ่ม ลากลไ้ซุกใช้ลงมาที่ซอกคอ รัฐชนายิ่งสั่นทึ่ม เธอหวีดร้องครางกระเส้าราวกับถูกของร้อน เธอแอนอกให้เขาบีบเคล้น แต่บางครั้งก็ห่อไหล่หนีจากความสยิว

เสียวสะท้านที่ตีขึ้นมา เธอส่ายหน้ากัตรีมฝีปากแน่น หอบหายใจ เป็นห้วงๆ รวากับจะขาดใจ ฝ่ามือและกำปั้นเล็กๆ ที่ระดมทุบต้อนนั้นมัน จิกลงบนฝ่าแข็งแรงเพื่อเป็นที่ระบายจากความรู้สึกแปลบปลาบที่ตีขึ้นมา ทั่วร่างกาย

“พะ...พอแล้ว อ้อ” รัฐชนากำลังจะร้องค้านด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง แล้วเธอก็ต้องกัตรีมฝีปากแน่น กลืนเสียงครางเอาไว้ไม่ยอมยกให้เขาได้ยิน เมื่อเควินซุกใช้ริมฝีปากลงไปทีเนินอกอวบอิม ก่อนที่ริมฝีปากและลิ้น ของเขาจะละเลงลงไปที่ตุ๋นตุ๋น เขาก็ใช้มืออีกข้างบีบเคล้นอกอวบอีกข้าง ดวงตาคมเข้มจ้องมองความงดงามตรงหน้าอย่างหิวกระหาย เขาอ้าปาก เข้าครอบครอง ขบเม้มดูดดึงปลายยอดราวกับทารกที่หิวกระหาย รัฐชนาหวีดร้องทันที เธอครางอย่างไม่อาย ฝ่ามือร้อนไปทั้งกายแทบ แดดดิน เควินบิดเบียดสะโพกแนบชิดกับกับสะโพกนุ่ม ความร้อนผ่าว ที่ปวดร้าวถูกบิดเบียดเสียดสีให้เขาได้บรรเทาความปวดร้าว เสียงคำราม จากลำคอหงาดงอกออกมาให้ได้ยิน สลับกับการบดจูบดูดดึงความนุ่มหยุ่น งดงามตรงหน้า

ร่างเล็กสะอึกเฮือก ความรู้สึกหวาดหวั่นรัฐจวนใจผสมปนเป กันไปแทบแยกไม่ออก ใจหนึ่งอยากให้เขาช่วยทำให้เธอหายจากความ หวามไหว อีกใจหนึ่งก็อยากให้เขาผละออกไป แต่มีมือกลับดึงรั้งร่างเขา ไว้ไม่ให้หลุดห่าง เร็วแรงต้านทานอันน้อยนิดอันตรธานหายไป เธอ บิดส่ายร่างครางกระเส่าอย่างน่าอาย อยากให้เขาสัมผัสแต่จะต้องให้ มากกว่านี้

“ปล่อยฉัน อะ”

เควินผละมือจากอกอวบอิม เลื่อนลงสัมผัสกับเอวคอดกิ่ว เร็วมาจนถึงสะโพกกลมมนผ่านเนื้อผ้าที่เธอสวมใส่ ขยับไปที่เรียวยาว สวายนุ่มนวลราวกับใยไหม เขาสัมผัสกับขาอ่อนระเรื่อมาจนถึงเกือบถึง ใจกลางร่างงดงาม มือของเธอกระชากเส้นผมของเขาด้วยแรงอันอ่อนล้า

แต่ก็ทำให้เควินชะงักรู้สึกตัว สายตาเขายังจับจ้องที่ความอวบอิมมิ่งตามตรงหน้า มันสวยงามจนยากที่จะถอนสายตาได้จริงๆ เขาตะตะจวบขบम्मลงไปหนักๆ อีกครั้ง รัฐชนาหัวใคร่องเสียงหลง และคิดว่าคงจะไม่รอดมือเขาแล้วแน่ๆ แต่ผิดคาด ร่างหน้าที่ทาบทับเธออยู่นั้น อยู่ดีๆ ก็ผละออกราวกับตะต๋องถูกของร้อนเสียวอย่างนั้น รัฐชนาหอบหายใจสะท้าน รีบพลิกตัวนอนตะแคง ดึงชั้นไน้ขึ้นมาปิดอกอวบเอาไว้ ใบหน้าร้อนผ่าวแดงกำไปด้วยความอับอาย ไม่กล้ามองหน้าเขา ใจดวงน้อยเต็นรั้วแรงแทบทะลุออกมานอกอก เธอไม่อยากจะคิดเลยว่าสภาพของเธอตอนนี้เป็นอย่างไร มันคงจะไม่น่าดูสักเท่าไร

เควินลุกขึ้นยืนพร้อมกับหอบหายใจ เขายกมือขึ้นเสยผมของตัวเองให้เป็นทรง กรามหนาบดแน่นกักเก็บความต้องการเอาไว้ให้ลึกที่สุด ร่างเล็กที่นอนพลิกตัวตะแคงด้วยความอับอายนั้นนำมามองและดึงดูดให้เขาค้นหาอีกครั้ง แต่เขาจำต้องตัดใจ เควินจ้องมองความมดงามตรงหน้าด้วยสายตาเย็นเฉียบ เขาระชากเลื้อยเขี้ออกจากตัวเหวี่ยงมันลงไปก็เก้อปปลายเตียง รัฐชนาเห็นอย่างนั้นก็สั่นเทิ้ม เธอรีบหันมามองเขา สีหน้าหวาดหวั่น ริมฝีปากสีระริก ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกใจ

“อย่าทำอะไรฉันนะ อย่า”

“คิดเหร่อว่าฉันจะมีอารมณ์ตอนนี้ เลื้อฉันเปียก กระตุ่มขาดขนาดนี้ ฮึ้ย”

เควินพยายามกลบเกลื่อนด้วยการพูดจาหัวงๆ รัฐชนาผุดลุกขึ้นนั่ง ดึงเสื้อผ้าให้กลับเข้าที่ แม้จะไม่เรียบร้อยแต่ก็ยังดีกว่าเมื่อสักครู่นี้ เธอกำลังจะหย่อนปลายเท้าลงบนพื้นห้อง แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเสียงเข้มนั่นดังขึ้น

“เธอทำฉันเสียเวลา ตามฉันมานี้เลย” เควินพูดเสร็จก็คว้าข้อมือดึงร่างเล็กลงมายืนที่พื้นห้องนอน แล้วก็ลากเธอให้ตามเขาไปยังห้องแต่งตัว เขาเหวี่ยงเธอเบาๆ ทำให้รัฐชนาเซเซเข้าไปด้านใน เธอมอง

ไปรอบๆ แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก มันเป็นห้องแต่งตัวที่กว้างมาก
เสื้อผ้าเรียงอย่างเป็นระเบียบตั้งแต่สีอ่อนไปจนถึงสีเข้ม

“หยิบเสื้อเชิ้ตมาใส่ให้ฉันเร็วด้วย อย่าช้า แล้วจะหาว่าฉันไม่เตือน”

“ค่ะ” รัฐชนาแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห่งผากของตัวเอง พยักหน้า
รับอย่างรวดเร็ว เธอมองไปรอบๆ แล้วก็ตรงดิ่งไปยังราวที่แขวนเสื้อเชิ้ต
เลือกสีขาวสีเดียวกับที่เธอทำมันเปียกมาถือ แล้วก็เดินไปส่งให้กับเขา

“นี่ค่ะ”

“ตัวฉันเปียก จะให้ฉันใส่ตอนนี้เลยหรือ เธอทำเปียกก็ต้องเช็ด
ให้ด้วย” เควินไหวไหล่ ยกมือขึ้นทำเอวอดดอกแครงมองมายังรัฐชนา
ด้วยสายตาเหยียดๆ กดดันเต็มที รัฐชนาชะงักมือ แต่สายตาและท่าทาง
ของเขาทำให้เธอต้องทำอย่างจำยอม เธอแขวนเสื้อไว้ยั้งที่แขวนใกล้ๆ
หันไปมองหาชั้นวางผ้าขนหนู หยิบออกมาและก็ค่อยๆ เช็ดแผ่นอก
ที่ยังเปียกอยู่กับใบหน้าให้เขาโดยพยายามไม่สบสายตาด้วย พอ
เสร็จแล้วเธอก็โยนมันลงไปยังตะกร้าสานที่มีผ้าขนหนูใช้แล้วอยู่ในนั้น
เควินยื่นหนึ่ง ใช้เพียงสายตาสั่ง รัฐชนาเหม้มปาก เธอหยิบเสื้อเชิ้ตมา
อีกครั้ง

“ใส่ให้ฉัน” เควินสั่งอย่างเป็นต่อ เขาจะให้รัฐชนาทำอะไรให้กับ
เขาก็ได้ในตอนนี้

รัฐชนาไม่พูดอะไร เธอทำตามที่เขาสั่งเงิบๆ เธออ้อมไปทาง
ด้านหลัง จ้องมองแผ่นหลังกว้างพร้อมกับลอบกลิ่นน้ำลาย เมื่อก็
เธอเกือบไปแล้ว ถ้าเขาไม่หยุดตัวเองเอาไว้ก่อน เป็นครั้งที่สองที่เธอ
เกือบตกเป็นของเขา และครั้งนี้เป็นความผิดของเธอที่ทำให้เขาโมโห
เควินกางแขนออก สอดแขนทั้งสองข้างเข้าไปในแขนเสื้อ รัฐชนา
อ้อมมาตรงหน้า เธอหน้าแดงก่ำเมื่อเห็นนอกแครงของเขาในระยะประชิด
เธอรีบติดกระดุมด้วยมือสั่นเทาจนเสร็จ เควินก็ยื่นแขนมาให้ พร้อมกับ
สั่งเสียงหัวเราะๆ

“คัพฟลิ่งก์” เควินบอกและส่งสายตาไปยังสิ่งที่เขาบอก มันเป็นอุปกรณ์ตกแต่งที่ช่วยกลั้วให้ปลายแขนเสื้อเข้ากับข้อมือ เพราะเสื้อเชิ้ตที่เขาใส่จะไม่มีการดุมที่ข้อมือ เรียกได้ว่าเป็นการแต่งเชิ้ตที่เนียนที่สุด รัฐชนาเอื้อมมือไปหยิบคัพฟลิ่งก์สีดำเรียบๆ ขอบเงินสีเหลืองมาใส่ให้เขาอย่างรวดเร็ว ไม่ปล่อยให้เสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว พอเรียบร้อย เควินก็จัดการสอดชายเสื้อเข้าไปในกางเกง ตีว่ากางเกงเขาไม่เป็ยกไปด้วย ไม่อย่างนั้นรัฐชนาไม่อยากจะคิดว่าเขาจะให้เธอช่วยเขาใส่ด้วยไหม

“ไอ”

รัฐชนาแหม้มปากอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยอมหยิบมาใส่ให้เขา เธออยากจะดึงให้มันรัดคอเขาให้แน่นจนหายใจไม่ออกเลยทีเดียว เพราะตอนใส่ไทให้เขานั้นเขาไม่ยอมโน้มตัวลงมาแม้แต่หน่อย เธอต้องเขย่งปลายเท้าและอ้อมมือไปด้านหลัง เธอเซจนออกไปปะทะกับบอกของเขาด้วย พอเรียบร้อยเขาก็ยกมือขึ้นจับไทจ้องมองรัฐชนาไม่วางตา

“ไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย ถ้าไม่อย่างนั้นก็เห็นว่าถูกทำรักแต่เช้า” เควินพูดเสียงเข้มตลอดไรรพิน กรามหนาบาดแน่น เขาอยากจะบอกว่าตอนนี้รัฐชนาดูเซ็กซี่และหวานละมุน จนเขาเกือบจะจูบเธออีกครั้งตอนที่เธอเซมาชบอก แต่ถ้าเขาทำไป บอกได้เลยว่ารอบนี้เขาจะไม่หยุดแค่นี้อย่างแน่นอน เขามั่นใจ

รัฐชนาเบิกตาขึ้นอย่างตกใจ เธอรีบวิ่งออกไปจากห้องแต่งตัวมองหาห้องน้ำ เธอเห็นแล้วก็รีบวิ่งเข้าไป ปิดประตูล็อก ไปหยุดที่หน้าอ่างล้างหน้าสุดหรู เธอตกใจเล็กน้อย เพราะริมฝีปากบวมแจ๋ หน้าและขอบตาแดงก่ำ ผมยุ่งเล็กน้อย เธอรีบเอาทิชชูมาเช็ดปากและเช็ดคราบน้ำตา ทวีผมจัดทรงให้เรียบร้อย เสื้อผ้าไม่ยับย่นน่าเกลียด ยังเป็นทรงสวยงามอยู่ เธอขบแหม้มกลีบปากของตัวเองเล็กน้อย สูดหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะออกมาจากห้องน้ำหลังจากสำรวจความเรียบร้อย

เสร็จแล้ว

“ฉันไปได้หรือยัง” รัฐชนาถามเขา เขาใส่เสื้อสูทเรียบร้อย ยืนจ้องมาที่เธอหนึ่งฯ รัฐชนารู้สึกประหม่าเล็กน้อย พยายามเลี่ยงไม่ให้ไปใกล้กับเขา เธอแตะที่กระเป๋าเสื้อสูทของตัวเอง อุณหภูมิว่าโทรศัพท์ยังอยู่ด้านใน และเธอจะไม่ลืมอะไรไว้ที่นี่อีกแล้ว ไม่มีทางลืมอย่างแน่นอน

“เชิญ” เควินยิ้มเยาะมุมปาก พูดเสร็จเขาก็เดินนำออกไปจากห้องนอน รัฐชนากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เหลือบสายตาไปมองยังเตียงนอนยับย่นกับเสื้อที่เขาถอดทิ้งไว้ หวังว่าตอนเช้าคนของเขาคงไม่คิดว่าเกิดอะไรขึ้นหรือกนะ เธอพยายามไม่คิด แล้วก็รีบก้าวเดินเข้าไปยังห้องนั่งเล่น หยิบเอากระเป๋าสะพายของตัวเองมาถือไว้ในมือแน่นแทบจะวิ่งไปที่ประตูลิฟต์เลยก็ได้ เควินรอกูก่อนแล้ว เขาเปิดรอไว้ รัฐชนาก้าวเข้าไปยืนหนึ่งฯ เควินกดปิดแล้วก็พารัฐชนาลงมายังชั้นลานจอดรถ ลูกน้องเขาเอารถมารออยู่แล้ว ประตูเปิดเตรียมพร้อม รัฐชนาหันไปมองหน้าเขา

“ฉันจะไปส่งเธอที่ทำงาน”

“ไม่ต้อง ฉันไม่ต้องการ”

“จะไปหรือว่าจะถูกปล่อยไว้ที่นั่นคนเดียว และไม่มีใครมาเปิดให้เธอลงไป”

“คุณ...” รัฐชนาแหม้มปากกำมือแน่น เควินเลิกคิ้วขึ้นปรายตามองมายังคนตัวเล็กที่คิดจะทำร้ายเขาอีกครั้ง บอกเลยว่าถ้ารัฐชนาทำ เธอจะต้องเสียใจแน่ๆ รัฐชนารู้ชะตากรรมของตัวเองดี เธอกระแทกเท้าเดินนำเขาไปยังรถที่ลูกน้องเขาเปิดรออยู่แล้ว เธอเข้าไปนั่งเสียบๆ เควินหันไปสั่งลูกน้องเสียงเข้ม

“ไปส่งคุณรัฐชนาก่อน”

“ได้ครับ” ลูกน้องเขารับคำสั่ง เควินขึ้นมา นั่งข้างรัฐชนา ประตูรถปิดลง พายัพขึ้นนั่งด้านหน้าข้างคนขับ รถเคลื่อนตัวออกพร้อมทั้ง

รถการ์ตที่ตามหลังกมา รัฐชนาถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อรถออกมาที่ถนน คนขับขับตรงไปยังที่ทำงานของเธอก่อนเป็นอันดับแรก รัฐชนาไม่พูดอะไรให้ได้ยินอีก นั่งเงียบจนมาถึงหน้าสำนักงาน เธอรีบลงไปโดยไม่ชอบคุณเควินสักคำ เธอเดินเข้าไปในสำนักงานอย่างเร่งรีบกลัวจะมีใครสังเกตเห็นว่าเธอไม่ได้มารถของตัวเองหรือว่าของที่บ้าน เควินเองก็ไม่ได้คิดที่จะเข้าชื่ออะไรให้มากนัก

“พ่ายัพ อย่าลืมนะเรื่องที่ผมสั่ง”

“ขอบคุณเควิน ผมส่งทีมไปจัดการให้เรียบร้อยแล้วครับ คิดว่าไม่น่าเกินพรุ่งนี้ครับ”

“อืม” เควินพยักหน้ารับแล้วก็เสด็จไปหยิบแท็บเล็ตออกมาเช็กงานพลางๆ และเตรียมตัวเข้าประชุมกับลูกค้ำด้วย เมื่อเข้าเขาเลื่อนประชุมจริงๆ ไม่ได้โกหกรัฐชนาแต่อย่างใด อันที่จริงเขาจะฝากโทรศัพท์ของเธอไว้กับลูกน้องก็ได้ แต่เขาไม่ทำ เขาอยากพบเธอในตอนเช้า และการคาดเดาของเขาก็ไม่ผิด เจ้าตัวรีบแจ้นมารับจริงๆ เพราะเขาเห็นแล้วว่าละวามีสายโทร.เข้ามาหลายสายอยู่ ปานนี้เจ้าตัวคงจะต้องตอบคำถามกับเจ้าของเบอร์ที่โทร.เข้ามาอย่างแน่นอน เขาแอบยิ้มมุมปากนิดๆ ก่อนจะปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ลูกน้องเองก็ไม่ได้สังเกตเห็นแต่อย่างใด จนมาถึงที่ทำงาน เควินก็เข้าสู่โหมดเจ้านายมาดเข้มดุต้น

“พี่” ประภาเอาเอกสารงานไปให้ที่โต๊ะทำงานแล้วไซ้ไหมคะ”

“ใช่ค่ะคุณน้า”

“ขอบคุณมากค่ะ” รัฐชนารับคำยิ้มๆ เธอเดินตรงไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง แล้วก็เห็นเอกสารกองเป็นตั้ง เจ้าตัวถอนหายใจเล็กน้อย ตอนนี้นางานเอกสารเธอก็ต้องช่วยดูแลกันไป พนักงานหลายคนเริ่มขอลาออกไปบ้างหลังจากได้ข่าวระแคะระคายเรื่องที่กำลังล่อลวงจะถูกฟ้อง

ล้มละลาย เพราะขึ้นอยู่ต่อไปอาจจะไม่ได้เงินเดือนหรือแม้แต่เงินชดเชย แต่อย่างใดแน่ๆ ตกงานแล้วไม่ได้เงินจะแย่นั่นนอน รัฐชนานั่งทำงานไปเรื่อยๆ จนเกือบเที่ยงโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น รัฐชนาหยิบมาดู เห็นเบอร์ที่โทร.เข้ามาแล้วก็กดรับ

“รัน โทร.หารันตั้งหลายสายตั้งแต่เมื่อคืนทำไมไม่ยอมรับสาย มีอะไรหรือเปล่า” ปลายสายกรอกเสียงเข้ามาด้วยความโมโหหงุดหงิด รัฐชนาหน้าเฉีง เธอเองก็ลืมไปเลยว่าไปเอาโทรศัพท์มาแล้ว และก็มัวแต่คิดเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนและเมื่อเช้า บวกกับต้องทำงานกองโต ทำให้เธอลืมโทร.หาเพื่อนสนิทอย่างฉิวไปเลย

“ซา รันขอโทษ พอดีรันลืมโทรศัพท์ไว้...เอ่อ เตียวรันเล่าให้ฟังแล้วกัน ซามีเวลารว่างหรือเปล่า ช่วงเที่ยงและบ่ายๆ รันว่างนิดหน่อย แต่ตอนเย็นรันไม่ว่าง พอให้ไปกินข้าวกับเพื่อนนักธุรกิจนะ”

“ได้ๆ แล้วก็เล่ามาด้วยนะว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง รู้ไหมว่าซาเป็นห่วงที่ติดต่อรันไม่ได้เลย”

“รันลืมจริงๆ อ้อ แล้วรถของรัน”

“เตียวให้ลูกน้องขับไปส่งให้พร้อมๆกับตอนซาไปแล้วกัน”

“ขอบใจมากนะซา”

“อืมไม่เป็นไร เรื่องจิบๆ แล้วรันต้องเล่ามาให้ละเอียดด้วยเลยนะว่าเป็นอย่างไรบ้าง”

“อ้อ” รัฐชนาใจเต้นรัว แต่ก็รับปากเพื่อนไป จะเล่าอย่างไรดีล่ะเนี่ย เธอต้องตั้งสมาธิแล้วก็เรียบเรียงเรื่องราวทั้งหมดก่อน ไม่ต้องการให้เพื่อนรู้ว่าเธอถูกเขาขโมยจูบ แถมเกือบเข้าถึงเนื้อตัวเธอถึงสองครั้ง สองคราอีกด้วย

“งั้นแค่นี้ก่อนนะ นัดลูกค้าเอาไว้ แล้วเจอกัน”

“จ๊ะ” รัฐชนารับคำแล้วปลายสายก็กดวางไป เธอมองโทรศัพท์ แล้วก็เช็คว่ามีใครโทร.เข้ามาอีก เป็นเบอร์ของลูกค้า เธอติดต่อกลับไป

คุยเรื่อยเรื่อย แล้วก็สนใจงานตรงหน้าต่อ หลังจากนั้นไม่นานก็ถึงเวลาเที่ยง

“ร้านไปย้ง” เสียงที่ดังเข้ามาเป็นของเจ้าของร้านสูงสมส่วนอยู่ในชุดเดรสสั้นสีดำรัดรูป สวมรองเท้าส้นสูงเข้ากับกระเป๋าทูราคาแพง เจ้าตัวแต่งตัวได้สวยเฉียว ผมปล่อยยาวสลวย พนักงานชายต่างมองกันตาค้าง ไม่ใช่ใครที่โหด คนนี้คือธิดานั่นเอง เจ้าตัวทิ้งสะโพกนั่งหมั่นๆ เคาะนิ้วกับโต๊ะทำงานของรัฐมนตรี

“มาตามถึงที่เลยเหรอเนี่ย กำลังเก็บของเลย ไม่คิดว่าซาจะมารับที่ทำงานแบบนี้”

“ก็ชชอยากรู้นี่นา”

“เอ่อ...อย่าเสียงดังไป” รัฐชนากลอกตาไปมามองรอบๆ แจกยิ้มให้กับพนักงานที่เดินผ่าน ก่อนจะกระซิบบอกกับเพื่อนด้วยเสียงแผ่วเบา

“นี่ก็รีบเลย ทิวมากด้วยตอนนี่”

“โอเค” รัฐชนาพยักหน้ารับ เธอหยิบกระเป๋าสะพายมาถือเอาไว้ ลูกขึ้นเดินออกมาขึ้นข้างๆ ธิดา เพื่อนสาวคล้องแขนคว่ำตัวรัฐชนาเดินออกไปจากที่นี้อย่างรวดเร็ว เจ้าตัวเดินตามเพื่อนไปโดยไม่บ่นอะไร คิดว่าตอนนี้ธิดาอยากจจะรู้เต็มที่แล้ว

“ไปรถชานะรัน เดี่ยวขับมาส่ง อ้อ นี่กุญแจรถของรัน ลูกน้องเอามาจอดให้แล้วเรียบร้อย” ธิดายื่นกุญแจให้กับรัฐชนาเมื่อทั้งคู่ขึ้นมาอยู่บนรถเรียบร้อย

“ขอบใจจ้ะ”

“ไปกันเลย” พุดเสร็จธิดาก็สตาร์ทรถเคลื่อนออกจากที่แห่งนี้ ไปยังร้านอาหารที่เธอจองโต๊ะเอาไว้แล้ว

Wอมาถึงร้านอาหารเธอก็พารัฐชนาขึ้นไปยังด้านบน เธอจอง

โต๊ะวีไอพีเอาไว้ เป็นชั้นบนสุดของร้านอาหารที่มองเห็นวิวรอบๆ
เมืองกรุงได้อย่างชัดเจน

ทั้งคู่เข้ามาหนึ่งที่โต๊ะหุริชิตระจกนิรภัยบานใสและสั่งอาหารแล้ว
เรียบร้อย ตอนนี้นั่งจิบน้ำผลไม้เย็นๆ ระหว่างรออาหารมาเสิร์ฟ

“เล่ามาเดี๋ยวนี้อย่างไรบ้างเรื่องเมื่อคืนนี้ คุณ...เอ่อ
เขาตกลงไหม”

ณิชายื่นหน้าเข้ามาเอ่ยถามเสียงแผ่ว แม้ว่าโต๊ะอาหารของเธอ
จะอยู่ห่างจากโต๊ะอื่นก็ตาม แต่เธอก็ไม่ยากให้ใครมาได้ยินเรื่อง
ที่กำลังถามรณิชนาอยู่ในตอนนี้

“ก็คือ เขาไม่ตกลงนะ”

“โอ๊ย ตายจริง แล้วแบบนี้จะอย่างไรล่ะรัน แล้วทำไมไม่โทรศัพท์
มาบอกให้เขาไปรับเมื่อคืน เธอกลับอย่างไรรัน”

รณิชนาเลียริมฝีปาก มีท่าทีแปลกๆ จนณิชาต้องจ้องมองด้วย
สีหน้าเป็นคำถาม เธออยากรู้ว่าเกิดอะไรกันขึ้นแน่เมื่อคืนนี้ ระหว่าง
เควินกับรณิชนา

“รันเกิดอะไรขึ้น”

“มะ...ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับรันแน่นอนรับรองได้ คือเมื่อคืนเขา
พาไปที่เพนต์เฮาส์ของเขา”

“เพนต์เฮาส์? ซาเคยได้ยินว่าเพนต์เฮาส์ของคุณเควินไม่เคยให้
ผู้หญิงคนไหนขึ้นไปมาก่อนเลยนะ แล้วเป็นไงบ้าง หุริหามากไหม
สวยไหม ยังไง” ณิชาอ้าปากค้าง ดวงตาเบิกกว้าง พุดเสียงดังก่อนที่
เจ้าตัวจะลดเสียงลงและถามอย่างตื่นเต้น เพราะสิ่งที่เธอพูดออกไปนั้น
ไม่ได้ต่างจากที่บอกสักเท่าไร

“รันไม่รู้ล่ะซา แต่เขาพาไปที่นั่น มันก็สวยหุริ และการรักษา
ความปลอดภัยแบบขั้นสูงเลย”

“แหงละลิ เขาต้องรักษาความปลอดภัยสุดๆ อยู่แล้ว ฆนาดรัน

ขึ้นรถเขาไปเมื่อคืนนี้ ซาเช็กแล้วไม่มีข้าวเลยนะ แต่เขาไม่ได้ทำอะไรจริงๆ เறอ ไม่อยากจะทำอะไรเลย”

“เขาไม่ได้ทำอะไรร้านจริงๆ เราคุยกัน ร้านบอกเขาไปแล้วทั้งหมด แต่เขาไม่รับข้อเสนอ แล้วเขาก็มาส่งร้านที่บ้านนะ แต่ร้านทำโทรศัพท์ตกไว้ที่เพนต์เฮาส์ของเขา เมื่อเช้าร้านเลยไปเอาคืนนะ”

“คุณเควินมาส่งเองเลยเหรอ” นิชาแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองอีกครั้งเมื่อได้ยินว่าเควินมาส่งร้านอาหารที่บ้านด้วยตัวเอง

“อ้อ เขาขับรถมาส่งร้านที่บ้านเมื่อคืนนี้หลังจากที่พูดคุยกันเรียบร้อยแล้ว” ร้านอาหารพูดแล้วก็ต้องหลบสายตาเพื่อน กลัวว่าเพื่อนจะจับผิดได้จริงๆ ในตอนนี้

“ร้านเอาจริงนะ เมื่อคืนร้านสวยและเช็กซี่มากๆ ซาไม่เชื่อหรือกว่าคุณเควินเขาจะไม่ทำอะไรร้านเลย เขาทำอะไรร้านหรือเปล่า ร้านบอกขามาตรงๆ ถ้าเขาทำอะไรร้าน ซาจะไปเอาเรื่องเขา ในเมื่อไม่ตกลงแต่จะมาทำร้ายร้านไม่ได้ ร้านไม่ต้องโกหกชานะ บอกมา”

นิชาร้องถามออกไป เพราะท่าทีของร้านอาหารบ่งบอกได้ว่าที่เจ้าตัวบอกมานั้นไม่จริง เควินจะต้องทำอะไรร้านอาหารอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นร้านอาหารไม่มีท่าทีแบบนี้หรือกั ร้านอาหารไม่ทันได้ตอบอาหารก็มาเสิร์ฟพอดี ทำให้ร้านอาหารถอนหายใจอย่างโล่งอกอีกครั้ง

“เดี๋ยวกินข้าวเสร็จเข้าออฟฟิศกับซาแป็บหนึ่งเลยนะร้าน ร้านต้องเล่ามาให้หมดเลย”

“ซา”

“กินข้าวก่อนเลย ไม่อย่างนั้นซาจะถามตรงนี้นะ” นิชาแสร้งทำเสียงเข้มๆ ร้านอาหารกลืนน้ำลายลงคอ แล้วก็หันไปสนใจอาหารตรงหน้า ยอมรับว่าหิว แต่เธอก็ค่อยๆ ละเลียดกินจนอิ่ม แล้วนิชาก็ขับรถพาเธอเข้าไปยังออฟฟิศของนิชาเอง นิชาสั่งเลขานุการหน้าห้องว่าห้ามให้ใครรบกวน แล้วก็ปิดประตูล็อก นิชาจับบ่าทั้งสองข้างของร้านอาหาร กดให้เธอ

นั่งลงที่เก้าอี้ทำงาน ส่วนตัวเองก็ทิ้งตัวลงนั่งยังเก้าอี้อีกตัวตรงกันข้าม
เธอไขว่ห้างกอดอกมองมาที่รัฐชนาหนึ่งๆ

“เล่ามาให้หมดรึน”

“อะไรกัน ก็รินเล่าไปหมดแล้ว”

“ยังไม่หมด รินยังเล่าไม่หมด คุณเควินเขาทำอะไรกันแน่
บอกซามาให้หมดนะ ถ้าเขาปล้ำหรือทำร้ายริน ซาจะได้พาไปแจ้งความ
จะต้องเอาเรื่องเขาให้ถึงที่สุดนะ ถึงแม้ว่าเราจะตามเขาไปเองเพื่อยื่น
ข้อเสนอก็ตาม แต่เมื่อเขาไม่ยอมรับเขาก็ไม่ควรที่จะทำร้ายร่างกาย
ของรินนะ” ณิชารู้สึกอึดอัดมือมาจับมือของรัฐชนาอย่างให้กำลังใจ
และรอคอยคำตอบจากปากของรัฐชนาเอง

“เขาไม่ได้ทำอะไรจริง ๆ นะ เพียงแต่ว่าเขา...”

“เขาทำอะไร” ณิชาย้ำมือของรัฐชนาอย่างตื่นเต้น เธออยาก
จะรู้แล้ว แบบนี้ไม่ดีแน่ๆ

“เขาก็แค่จูบเอง ไม่ได้ทำอะไรมากจริงๆ ซาเชื่อรินนะ” รัฐชนาพูด
ไปแล้วก็ต้องหน้าแดงก่ำ หลบสายตาไม่กล้ามองหน้าเพื่อนของตัวเอง

“แค่จูบเนี่ยนะ ไม่น่าเชื่อ คนอย่างเควินจะทำแค่จูบ”

“จริงๆ นะซา แค่จูบจริงๆ แล้วเขาก็ไม่ยอมรับข้อเสนอของริน
เขา...เขาก็เลยยอมปล่อยให้พารินไปส่งที่บ้านเมื่อคืนนี้ เท่านั้นจริงๆ”

“ซาจะเชื่อก็ได้ แล้วเมื่อเข้าไปเอาโทรศัพท์คืน รินได้เจอกับเขา
หรือเปล่า”

“อ้อ เจอ”

“แล้วเขาไม่คิดเปลี่ยนใจบ้างหรือหืม” ณิชาทามเสียงแผ่วเบาอย่าง
เห็นใจ เธอสงสารรัฐชนาเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เธอ
คิดหาหนทางไม่ออกจริงๆ แล้วในตอนนั้น

“เขาไม่เปลี่ยนใจ ซาต้องเข้าใจนะว่านี่สินของพ่อรินมันมากจริงๆ
ตอนนี้คงไม่มีใครอยากจะทำเงินหลายร้อยล้านมาอุ้มหรือก เพราะ

มันคงไม่คุ้มค่าสักเท่าไร อีกอย่างตัวของร้านเองก็ไม่ได้มีค่ามากมายขนาดนั้นเลย เขาเลยไม่คุ้มที่จะรับซื้อเสนาอะนะ” รัชชนาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ปรลงๆ กับชีวิตแล้วตอนนี้

“แล้วอย่างนี้จะทำอย่างไรดี พ่อของร้านยังคิดที่จะพารันไปกินข้าวกับพวกเศรษฐีมีเงินอีกหรือเปล่าเนี่ย”

“อ้อ แต่ซาไม่ต้องห่วง ถ้าร้านไม่ตกลงพ่อก็ไม่บังคับร้านหรอก”

รัชชนาพูดเพื่อให้ศิธาเบาใจ แต่เธอไม่มั่นใจเลยว่าบิดาจะยอมง่ายๆ หรือเปล่า ท่านหลังชนฝาแล้วตอนนี้ อาจจะทำในสิ่งที่ไม่ไม่มีใครคาดคิดก็ได้

“ร้านต้องระวังตัวนะ พวกนี้ก็จ้องจะเอาเปรียบนั่นแหละ เห็นว่ามีหนี้สินก็อยากจะล้มชิมฟรีๆ เยอะแยะไป จะมาจ่ายหนี้ให้ทั้งหมดคงจะยาก ซาเป็นห่วงร้านจัง”

“ขอบใจมากนะซา ร้านจะพยายามระวังตัวดีๆ”

“แล้วจะไม่ติดต่อไปที่แม่เธอหรอ”

“ไม่อะ เราไม่อยากจะติดต่อแม่ ไม่อยากรบกวนนะ”

รัชชนามองสบสายตาธิดา แหวตอาหม่นเศร้า เธอไม่ต้องการติดต่อมารดาของเธอที่ตอนนี้อยู่ต่างแดนกับสามีมหาเศรษฐีที่อายุน้อยกว่าสิบปี รัชชนาเคยไปอยู่กับมารดาอยู่พักหนึ่งช่วงที่ไปเรียนหนังสือที่ต่างแดน แต่อยู่ได้แค่พักเดียวรัชชนาก็ย้ายออกมาอยู่หอพักคนเดียวด้วยสาเหตุที่ธิดาไม่เคยบอก แต่เวลาถึงงานเลี้ยงที่กุหาสน์ของมารดาและสามีใหม่ รัชชนาจะชวนธิดาและเพื่อนสองสามคนไปด้วยเสมอ ธิดาเคยเจอกับพ่อเลี้ยงของรัชชนาแล้วก็รู้สึกไม่ค่อยดีเหมือนกัน สายตาของเขามองรัชชนานั้นไม่น่าไว้ใจสักเท่าไร แต่ธิดาก็ไม่เคยเข้าชู้ถามว่าเพราะอะไร แต่รัชชนาคงจะไม่เป็นอะไร ไม่อย่างนั้นเจ้าตัวคงจะต้องเล่าให้เธอฟังแล้ว หรือไม่ก็ต้องมีอะไรสะกิดใจเธอบ้าง

“ร้าน ซาถามจริงๆ นะ พ่อเลี้ยงของร้านเขาไม่น่าไว้ใจใช่ไหม”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอกขา อย่าคิดมากสิ แคร์มันไม่ยากไปรบกวน
ท่านจริงๆ ปล่อยให้ท่านอยู่สบายๆ ไปดีกว่า” รัฐชนาปฏิเสธเสียงสั้น
เธอไม่อยากจะนึกถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้ว

“ฉันเล่าให้ซาฟังได้นะ”

“ฉันว่าฉันกลับก่อนดีกว่า เดี่ยวช่วงเย็นๆ ต้องไปกินข้าวกับพ่อนะ”

รัฐชนาเบือนหน้าหนี ไม่มองหน้าธิดา มองไปยังนาฬิกาที่ตั้งอยู่
บนโต๊ะทำงานของเพื่อน แล้วก็ยิ้มแห้งๆ ให้กับเพื่อนไป

“ให้ซาไปเป็นเพื่อนใหม่”

“ไม่ต้องหรอก คุณพ่อไปด้วย ท่านคงไม่ปล่อยให้ผมเรื่องไม่ได้
เกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

“นั่นก็ได้ แต่ถ้ามีอะไร โทร.มาเลยนะ”

“ได้จ้ะ”

“เดี๋ยวซาไปส่ง พอดีต้องไปเจอลูกค้าแถวนั้นอยู่แล้ว ไปกัน”

ธิดายิ้ม ตบมือลงบนหลังมือของรัฐชนาอย่างให้กำลังใจ เธอ
ได้แต่คอยเป็นห่วงอยู่ใกล้ๆ หวังให้รัฐชนาผ่านเรื่องนี้ไปได้ เสียหาย
ที่เควินไม่ยอมมารับข้อเสนอของรัฐชนา ไม่อย่างนั้นรัฐชนาก็คงไม่ต้อง
ไปกินข้าวกับคนที่พ่อของเธอหมายตาเอาไว้แบบนี้เรื่อยๆ

รัฐชนาลุกขึ้นยืนแล้วก็ไต่ตัวเข้ากอดธิดาเอาไว้แน่น มีธิดา
นี่แหละที่เป็นคนช่วยเหลือเธอในหลายๆ เรื่อง ตั้งแต่ตอนเรียนหนังสือ
ยันตอนทำงาน เพื่อนของเธอคนนี้ทำทุกอย่างเพื่อเธอมากมาจริงๆ
แต่เธอก็ไม่อยากให้เพื่อนต้องเดือดร้อนเพราะเธอ หวังว่าเธอจะไม่ต้อง
แต่งงานกับผู้ชายแก่คราวพ่อเพื่อแลกกับเงินใช้หนี้ให้บิดานะ รัฐชนา
ยังมองไม่เห็นทางที่จะต้องไปจริงๆ เอาไว้เมื่อถึงวันนั้นเธอจะตัดสินใจ
อีกครั้งว่าจะเอาอย่างไร

“ขอบใจชามากๆ”

“ก็เราเพื่อนกันนี่นา”

ณิชาบอกแล้วว่าก็พารัฐชนาออกมายังลานจอดรถ พาขึ้นรถขับไป
ส่งยังออฟฟิศของเจ้าตัว

ริัฐชนานั่งทำงานอยู่จนเย็น จนเลขาฯ ของบิดาโทร.มาแจ้งเตือน
ให้เธอเตรียมตัวไปกินอาหารค่ำกับท่าน

“บอกคุณพ่อว่าฉันจะขับรถตามท่านไปที่โรงแรมเอง”

“ได้ค่ะคุณรัฐชนา” เลขาฯ หน้าห้องรับคำแล้วก็วางสายไป
รัฐชนาเก็บของบนโต๊ะทำงานของตัวเองจนเรียบร้อย เธอก็ตรงเข้าไป
ยังห้องน้ำเพื่อเกล้าผมให้เป็นมวยแทนที่จะปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง
เธอแต่งเติมใบหน้าให้เข้มขึ้นเพื่อให้เหมาะกับการไปรับประทานอาหารค่ำ
ชุดสุทที่เธอใส่ก็เรียบร้อยดีไม่จำเป็นต้องเปลี่ยน เพราะไม่ได้ไปงาน
เพียงแค่นี้ไปรับประทานอาหารกับเพื่อนนักธุรกิจของบิดาที่นัดไว้แค่นั้น
เอง เธอขยับหมอนซ้ายขวาดูความเรียบร้อย หลังจากที่ทำลิปสติกสีสวย
เรียบร้อยแล้ว รัฐชนาสูดหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อให้กำลังใจตัวเอง
แล้วก็ออกมาจากห้องน้ำอย่างมั่นใจ เดินตรงไปยังลิฟต์ กดลงไปยัง
ชั้นล่าง

พอไปถึงลานจอดรถก็เห็นรถคันสีดำของตัวเองจอดเอาไว้ เธอ
ปลดล็อกเปิดประตูขึ้นไปที่นั่ง สตาร์ทและขับตรงไปยังโรงแรมที่บิดากำลัง
เดินทางไป วันนี้อากาศครึ้มๆ ราวกับว่าฝนจะตกทำให้ดูห้องฟ้ามืดสลัว
ตลอดเย็น

พอมาถึงโรงแรมหรูใจกลางเมือง รัฐชนาก็จอดรถที่ลานจอดรถ
ด้านหน้าที่ว่างอยู่พอดีโดยไม่ต้องวนรถขึ้นไปจอดที่ด้านในตัวอาคาร
เธอเดินเข้าไปด้านใน โทร.หาบิดาแล้วปลายสายก็บอกว่าท่านและลูกค้า
ของท่านรออยู่ที่ด้านบนของห้องอาหารแล้ว

“ค่ะพ่อ รันกำลังจะขึ้นไปนะคะ”

“เร็วๆ หน่อยแล้วกัน อย่าให้แขกต้องรอนาน”

“ค่ะพ่อ” ปลายสายกดวงทันทีเมื่อรัฐชนารับคำเรียบบ้อย
รัฐชนาเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า สีหน้าห้วนๆ แต่ก็พยายามไม่คิดอะไร
ให้มากนัก

รัฐชนาตามขึ้นไปจนถึงชั้นของร้านอาหาร พนักงานเชิญเธอไปยัง
ห้องส่วนตัวแบบปิด แต่อีกด้านสามารถมองเห็นวิวด้านนอกได้ รัฐชนา
เข้าไปแล้วก็เหม้มปากนิดๆ เมื่อเห็นว่าบนโต๊ะอาหารมีเพียงแค่บิดาและ
สกล นักธุรกิจหนุ่มอายุสามสิบห้าปี เป็นพ่อหม้ายลูกติดสองคนเท่าที่
รัฐชนาจำได้

“สวัสดิ์ค่ะพ่อ สวัสดิ์ค่ะคุณสกล” รัฐชนายกมือไหว้บิดาและ
หันไปไหว้สกลที่ลุกขึ้นยืนยิ้มให้เมื่อเห็นว่ารัฐชนาเข้ามาด้านในแล้ว

“สวัสดิ์ครับคุณรัฐชนา ผมเจอบ่อยๆ ตามงานเลี้ยง แต่พอได้อยู่
ใกล้ๆ แบบนี้บอกเลยนะครับว่าคุณสวยมาก” สกลเข้ามาหยุดตรงหน้า
รัฐชนาพร้อมกับเอ่ยชม เขาพอใจมากที่ได้เจอกับรัฐชนาระยะประชิด
เธอสวยน่ารัก กลมกลึง หวานอย่างที่เขาคิดจริงๆ ดูสมกับที่เป็น
ลูกคุณหนู เขากวาดสายตามองแบบไม่น่าเกลียด

“ขอบคุณมากๆ ค่ะ เรากินอาหารกันเลยดีกว่าไหมคะ”

รัฐชนายิ้มรับคำชมแม้จะฝืนก็ตามที แล้วเธอก็หันไปมองหน้าบิดา
ท่านทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และยิ้มรับอย่างเดียว รัฐชนาเลยแก้ด้วยการเชิญ
สกลที่ยืนยิ้มมองเธอด้วยสายตาสำรวจให้ไปที่โต๊ะอาหาร

“นั่นสิครับ เชิญครับคุณรัฐชนา”

สกลกะพริบตาและยิ้ม เขาผายมือเชิญ เลื่อนเก้าอี้ให้รัฐชนานั่ง
แล้วก็ไปทรุดนั่งฝั่งตรงกันข้ามกับเธอ พนักงานที่เตรียมเสิร์ฟอาหาร
ก็เข้ามาและทำการเสิร์ฟอาหารตามที่สกลสั่งไปพร้อมกับไวน์รสเลิศ
รัฐชนาจิบเพียงเล็กน้อยและใช้ช้อนกับส้อมตัดชิ้นเนื้อในจานกินคำเล็กๆ
ฟังบิดาคุยกับสกลไปเรื่อยๆ

“อาหารที่โรงแรมนี้อร่อยนะครับ คุณรัฐชนาเคยมากินบ้างหรือยัง”

“อร่อย รสชาติดีมากค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มากินอาหารที่นี่ค่ะ”
รัฐชนาบอกกับสกลยิ้มๆ หลังจากกลืนอาหารเรียบร้อยแล้ว

“ถ้าคุณรัฐชนาชอบ ผมจะขออนุญาตคุณกำพลพาคุณรัฐชนามากินอาหารที่นี่บ่อยๆ นะครับ”

“นั่น...” รัฐชนาอ้าปากจะปฏิเสธ แต่กำพลตัดบทเสียก่อน เขาเติมที่ถ้าสกลจะพอใจในตัวลูกสาวของเขา สกลเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่าสถานการณ์ตอนนี้ของครอบครัวเขาเป็นอย่างไร

“ได้ครับ ผมไม่ว่าอยู่แล้วครับ”

“พ่อคะ” รัฐชนาหันไปมองหน้าบิดาและพูดออกมาเสียงเบา ดวงตาคู่สวยจ้องเข้าไปในดวงตาของบิดาจริงๆ อย่างไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร ที่ท่านดูจะออกนอกหน้าเสียเหลือเกิน

“อ้อ คุณสกลเขาเป็นคนดีจะตายไป พ่อไม่ว่าหรอก ไม่ต้องเงิน”
กำพลเสริมทำเป็นไม่เห็นสีหน้าและแววตาของรัฐชนา แถมยังพูดออกมาให้เธอหน้าร้อนอีกต่างหาก

“ขอบคุณมากครับคุณกำพล”

“ยินดีครับ”

ครี๊ด...ครี๊ด...

“ขอตัวออกไปรับโทรศัพท์สักครู่ค่ะ”

เสียงสั้นและเสียงริงโตนเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของกำพลดังขึ้น เจ้าตัวรีบหยิบมากดปิดเสียงและมองดูเบอร์ที่โทรเข้ามา ก่อนจะเอ่ยขอตัวออกไปรับโทรศัพท์ที่ด้านนอก ปล่อยให้รัฐชนาอยู่กับสกลในห้องอาหารกันตามลำพัง รัฐชนาหันไปยิ้มให้กับสกลนิดๆ เหลือบสายตามองออกไปยังวิวด้านนอกที่ตอนนี้มีตึกครี๊มลงแล้วพร้อมกับสายฝนที่ตกลงมาเต็มที่

“กินต่อเลยครับ เอาไวน์เพิ่มไหม ผมเห็นคุณรัฐชนาจิบไปนิดเดียวเอง”

“พอแล้วค่ะ ฉันไม่ค่อยชอบดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สักเท่าไร”

รัฐชนาปฏิเสธอย่างสุภาพ เธอพยายามไม่ให้เสียมารยาทมากจนเกินไป และอาหารจานเล็กๆ ต่อมาก็ดูมาสิर्फ ทำให้รัฐชนาได้มีเวลาหายใจบ้าง เธอยิ้มให้กับพนักงานราวกับว่าเธอทำงานดีจนเธอต้องให้รางวัล บอกเลยว่าเธออึดอัดพอสมควร และไม่เห็นว่าบิดาจะกลับมาเสียที สกอลเขาก็เป็นหนุ่มหน้าตาดีมีอนาคตไกล การแต่งเนื้อแต่งตัวเนี้ยบไปทุกสิ่ง แม้แต่เส้นผมก็ใส่เจลหวีเสียเป็นระเบียบ ทุกอย่างในตัวเขาดูดีไปหมด แต่เธอไม่ชอบสายตาของเขาเลย เพราะมันพร่าระยับแปลกๆ รอยยิ้มของเขาก็ เธอรู้สึกหวั่นๆ และอดที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับเควินไม่ได้ แม้ว่าทั้งสองคนจะดูดีไม่แพ้กัน แต่มันก็ให้ความรู้สึกหวาดหวั่นที่ไม่เหมือนกัน มันแตกต่างกัน

ประตูห้องอาหารถูกเปิดเข้ามาด้วยมือของกำพล เจ้าตัวมองมายังรัฐชนาก่อนจะเลื่อนสายตามองไปที่สกอล กำพลยิ้มเล็กน้อย เดินเข้ามาหยุดใกล้กับโต๊ะอาหาร

“ผมต้องไปธุระก่อนนะครับคุณสกอล ผมฝากยายรันไว้กับคุณด้วยนะครับ รัน พ่อไปธุระก่อน สำคัญมาก รันกินอาหารเป็นเพื่อนคุณสกอลแทนพ่อก่อนนะ”

“ได้ครับคุณกำพล ผมจะดูแลลูกสาวคุณกำพลให้เป็นอย่างดีครับ”

“แต่พ่อคะ..”

“รันอยู่กินข้าวเป็นเพื่อนคุณสกอลแทนพ่อหน่อย” กำพลหันมาทำเสียงดูใส่รัฐชนา ทำให้รัฐชนาที่กำลังขยับตัวลุกขึ้นยืนจำต้องนั่งนิ่งๆ แม้จะไม่พอใจ แต่เธอก็ไม่สามารถคัดค้านบิดาได้ เธอเม้มปากเล็กน้อยหันไปมองหน้าสกอลที่นั่งยิ้มแย้มอย่างพอใจ เธอยิ้มเจื่อนๆ ให้กับเขาไป

“ผมขอตัวเลยนะครับ” กำพลบอกสกอลแล้วก็หันมาส่งสายตาดูๆ

ให้กับรัฐชนาราวกับเป็นคำสั่ง ก่อนที่เขาจะเดินออกไปจากห้องอาหารนี้
ทิ้งให้รัฐชนาอยู่เผชิญหน้ากับสกลเพียงลำพัง

“กินต่อนะครับ ไม่ต้องกลัว”

“ค่ะ” รัฐชนากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เธออยากให้มืออาหารนี้
สิ้นสุดโดยไว เธอไม่คิดว่าจะถูกบิดาทิ้งให้อยู่กับสกลเพียงลำพัง

สกลยิ้มกว้าง จ้องมองรัฐชนาไม่วางตา แม้ว่าเธอจะพยายาม
หลบสายตาของเขาก็ตาม เขาพอใจอย่างมากที่ได้ได้อยู่ตามลำพังกับ
รัฐชนาแบบนี้

“ตอนนี้คุณรัฐชนาทำอะไรอยู่ครับ”

“เอ่อ ก็ช่วยคุณพ่อดูงานที่บริษัทค่ะ” รัฐชนาตอบแบบกว้างๆ

“อ้อ คุณน่าจะทราบสถานการณ์ของบริษัทดีนะคะครับ”

“ค่ะ”

“แต่ไม่ต้องกังวลไปนะคะ ผมว่าเดี๋ยวทุกอย่างก็จะดีขึ้น”

“ขอบคุณค่ะ ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นค่ะ” รัฐชนาพยักหน้า
และขอบคุณเขาไป แม้ว่าเขาจะบอกไม่ให้กังวล แต่เธอก็ทำไม่ได้หรอก
มันจวนเจียนแล้วเหลือเกินในตอนนี้

“กินอาหารเสร็จแล้วผมอยากจะเชิญคุณรัฐชนาขึ้นไปเล่นน้ำของ
โรงแรมนี้สักหน่อยจะได้ไหมครับ”

“เอ่อ คงไม่สะดวกนะคะ ฉันต้องขอตัวด้วยนะคะ”

“อย่างนั้นก็ได้อีก เมาไว้วันหน้าก็ได้ครับ” สกลบอกยิ้มๆ และ
เขาก็หยิบแก้วไวน์มายกขึ้นดื่มจนหมดแก้ว เขาหันไปหยิบขวดไวน์
มารินี่สีใหม่ รัฐชนาไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอจำต้องนั่งเอาไว้เพื่อ
ไม่เป็นการทำให้เขาไม่พอใจ แล้วอาจจะส่งผลกับบิดาได้ เธอกินอาหาร
จนถึงจานสุดท้ายเป็นขนมตบท้าย เธอกินไปเล็กน้อยแล้วก็วางช้อน
ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ เอาผ้าซับปากและวางมันลงที่โต๊ะ แสดงให้เขาเห็นว่า
อิ่มแล้ว

รัฐชนาแอบมองเวลาจากนาฬิกาที่สกลสวมใส่ การรับประทาน
อาหารแสนอร่อยนี้ใช้เวลาเกือบๆ สองชั่วโมงเลยทีเดียว และฝนก็ไม่มี
ที่ทำว่าจะหยุดตกแต่อย่างใด

“คุณรัฐชนาอิ่มแล้วเราก็กลับกันดีกว่าครับ”

“ค่ะ” รัฐชนารู้สึกดีใจที่จะได้กลับเสียที เธอยิ้มและเตรียมกระเป๋า
มาถือเอาไว้ระหว่างรอให้สกลจ่ายค่าอาหารมื้อนี้ เธอรู้สึกหิวๆ แปลกๆ
แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา เพราะอีกเดี๋ยวก็จะได้ออกไปจากที่นี่แล้ว

“เรียบร้อยครับ” สกลหันมาบอกรัฐชนายิ้มๆ หลังจากที่เข
เก็บกระเป๋าเงินใส่ไว้เสื้อสูท เขายื่นมือมาทำท่าจะช่วยพยุงร่างของรัฐชนา
ขึ้นจากเก้าอี้ แต่รัฐชนาไม่ได้วางมือลงไป เธอลุกเอง สกลเก็บมือและ
ไม่ว่าอะไร เขาผายมือให้รัฐชนาเดินนำออกไปจากห้องอาหารนี้ก่อน
จนเข้ามาถึงลิฟต์เขาก็พาเธอลงมาจนถึงด้านล่าง รัฐชนารู้สึกตัวซๆ
เล็กน้อย คล้ายกับร่างจะเซ แต่สกลก็เข้ามาประคองเอาไว้

“มีนเหรอรครับ ค่อยๆ เดิน เดี่ยวผมพยุงไปนะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเดินได้ รถฉันจอดไว้ที่ลานจอดรถนี้เองค่ะ
ขอบคุณนะคะ” รัฐชนาบอกกับสกลและพยายามยืนให้อยู่ เธอแค่ซๆ
แต่ไม่ได้หมดสติแต่อย่างใด รู้สึกทุกอย่าง แค่แปลกใจตัวเองเท่านั้นว่า
ทำไมเกิดอาการเซได้

“ให้ผมไปส่งคุณรัฐชนาที่บ้านดีกว่าครับ คนขับรถเอารถมาจอด
รอพอดี ส่วนรถคุณเดี๋ยวค่อยให้คนรถมารับพรุ่งนี้ดีกว่า อาการแบบนี้
กลัวจะเกิดอุบัติเหตุ”

“ไม่ค่ะไม่เป็นไร ฉันกลับเองได้”

“อย่าดื้อนะคะครับ ขึ้นรถไปกับผมดีกว่า”

สกลไม่ฟังที่รัฐชนาพูด เขาโอบต้นร่างของรัฐชนาเข้าไปในรถ
ได้สำเร็จแล้วก็ขึ้นไปนั่งประกบ พนักงานของโรงแรมไม่ทันได้สังเกต
เพราะว่าคนของสกลทำที่เป็นเข้าไปคุยและให้ทิปด้วย ทำให้พนักงาน

ไม่เห็นว่ารัญชนานั้นไม่ได้เต็มใจที่จะนั่งรถไปกับสกล พอเจ้านายขึ้นรถ
ไปพร้อมกับหญิงสาวแล้ว ลูกน้องของสกลก็กลับมานั่งประจำตำแหน่ง
เขามองไปยังด้านหลังรถ เห็นเจ้านายโอบประคองร่างบอบบางของ
หญิงสาวเอาไว้แน่น คนขับรถก็เห็นเช่นกันแต่ไม่พูดอะไรออกมา
ทำหน้าที่ของตัวเองโดยการขับเคลื่อนรถออกไปจากตรงนี้มุ่งตรงไปยัง
บ้านพักส่วนตัวอีกหลังที่ไม่ใช่บ้านที่ลูกๆ ของเจ้านายอยู่ทันที

